DE NIEUWSBODE,
VERSCHIJNT OP DINGSDAG VAN IEDERE WEEK.
J. QUINTUS, Redacteur & Eigenaar.

VOORWAARDEN VAN INTEEKENING.
$2,00 per jaar, stiptelijk in vooruitbetaling.
Indien niet binnen de zes maanden betaald wordt, $2,25 en indien niet voor den afloop des jaars betaald wordt, alsdan zal $2,50 inteekening gebragt worden.

ADVERTENTIE-PRIJZEN.
Van 6 tot 12 regels, voor de eerste plaatsing – 1.00
Voor 6 regels of minder, dito, dito – 0.50
Voor elke volgende plaatsing – 0.25
Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder 0.25
(Zie ook het Engelsch aan de regterhand.)

Brieven en toezendingen franco aan J. Quintus, Sheboygan, Wisconsin.

DE NIEUWSBODE.

ORGAAN DER NEDERLANDERS IN NOORD-AMERIKA.

6de JAARG. NO. 19. SHEBOYGAN, WISCONSIN, 15 MEI 1855. GEHEEL NO. 279.

DE NIEUWSBODE,
IS PUBLISHED ON TUESDAY OF EACH WEEK, BY
J. QUINTUS, Editor & Proprietor.

Terms.
$2.00 per year, strictly IN ADVANCE.
All letters must be post paid.

Advertising.
One column one year, $40
Two-thirds do. do. do. 30
One-half do. do. do. 25
One-quarter do. do. do. 15
One Square, (twelve lines) one year, 8
six months, 5
three months, 3
one week, 1.00
Each subsequent week 0.25
Business card, not over six lines, per year, $5.00
Advertisements will be kept in until forbidden.

Nieuwstijdingen.

NEDERLAND.

MIDDELBURG, 11 April. Men schrijft ons uit 's Gravenhage den 8 April:

"Menigvuldig zijn in der tijd de klagten geweest van onze handelaars over het totaal gebrek aan Consuls in Australia. De Rotterdamsche handelaren, wier ijverige en ondernemende handelsgeest er steeds op bedacht is om nieuwe handelswegen op te sporen, hebben vooral op de wenschelijkheid gewezen, dat er van onzentwege pogingen werden in het werk gesteld, om in Australia consuls te kunnen hebben, die onzen handel en scheepvaart in die streken zouden kunnen bijstaan en beschermen. De regering heeft destijds de wenschelijkheid der zaak erkend, doch daartegen aangevoerd dat zoo vreemde mogendheden ons consuls in de gemelde streken toestonden, wij ook verpligt zouden worden om vreemde consuls in onze Oost-Indische bezittingen toe te laten. Dit tijdstip schijnt thans te zijn aangebroken. Den 23 Januarij, is tusschen den minister van buitenlandsche zaken en den zaakgelastigden der Vereenigde Staten van Noord-Amerika, een verdrag gesloten, waarbij van onze zijde wordt toegestaan de benoeming en plaatsing van consuls door Amerika, in al die havens onzer Oost-Indische bezittingen, die voor vreemde schepen zijn opengesteld. Ofschoon deze consuls door ons gouvernement erkend zullen worden en alle waarborgen zullen opleveren, welke de handel en scheepvaart van vreemde mogendheden kunnen verlangen, zullen zij echter geen diplomatiek karakter hebben en desnoods in gevaarvolle tijden door onze regering in hunne functien kunnen geschorst worden. Deze beperking in de bevoegdheid en het karakter dezer consuls is een gevolg der uitsluitende politiek, welke door ons in onze Oost-Indische bezittingen gevolgd wordt. Maar dit onderscheid tusschen deze en andere consuls neemt niets weg van het hooge gewigt van dit verdrag, dat op zich zelf een eerste stap is op een nieuwen politieke weg ten aanzien onzer kolonien, een eerste stap in het bestaande stelsel, welke de noodzakelijkheid om andere mogendheden hetzelfde voorregt te geven, spoedig door andere zal doen volgen. Wij kennen de gehechtheid van het tegenwoordig kabinet, en vooral van den tegenwoordigen minister van kolonien aan het oude stelsel, en verdiepten ons uit dien hoofde in allerlei gissingen omtrent de oorzaak van zulk eene gewigtige verandering in de beginselen der hooge politiek. Wel weten wij dat de tegenwoordige minister van buitenlandsche zaken steeds genegen is tot het believen van buitenlandsche mogendheden, maar de belangen van onzen Staat zijn hem toch in de eerste plaats toevertrouwd. Is deze afwijking van het tot dus ver gevolgde stelsel, welke wij overigens zeer toejuichen, alleen geschied om onzen handel onder het genot van meerdere bescherming in vreemde streken eene meerdere uitbreiding te kunnen geven, waarom dit dan niet op den voorgrond gesteld en waarom dit vooruitzigt dan niet geopend toen de regering er opzettelijk toe werd uitgenoodigd? Of hebben hier andere zaken een overwegenden invloed gehad? Ofschoon dergelijke concessien met volle reciprociteit verleend, volkomen goedkeuring verdienen, zoo zoude het toch te betreuren zijn, indien zij slechts de voldoeningen waren van andere ongerijmde vorderingen. Zoo zoude het b. v. niet alleen te betreuren, maar ook ten sterkste af te keuren zijn indien deze concessie slechts het middel mogt geweest zijn om het Amerikaansch gouvernement over te halen, zijne ondersteuning aan de vorderingen van *Gibson* te weigeren. Doch wij willen over dit alles nog geen oordeel vellen, daar er in de verschillende zaken nog te veel licht ontbreekt. Het is voor alsnog voldoende de aandacht op dit vordrag te vestigen en om zijn hoog gewigt en om de vreemde omstandigheid, dat onze dagbladen daarvan nog geen gewag gemaakt hebben, terwijl de vreemde, en onder deze *L'independance Belge*, daarover reeds breedvoerig hebben uitgeweid."

— De beroemde djamant, "de Ster van het Zuiden," welke den algemeenen geest sedert eenige weken bezig houdt, en op de fabriek van den heer *E. M. Coster* te Amsterdam geslepen is, is thans voltooid en heeft in luister en reinheid alle verwachting overtroffen. Deze brillant is van het schoonste water, weegt ruim 125 karaat en zal waarschijnlijk op de aanstaande tentoonstelling te Parijs schitteren. Geen der bestaande beroemde diamanten kan met de Ster van het Zuiden in volmaaktheid wedijveren.

— In navolging van hetgeen te Rotterdam, Haarlem en 's Gravenhage is gedaan, om zoo mogelijk te weren de vervaardiging en den verkoop van sterken drank, is ook in Arnhem een verzoekschrift te dier zake ontworpen, dat thans ter onderteekening bij de aanzienlijkste ingezenen dier gemeente wordt rondgezonden.

— Op de tijding van het verongelukken van de visscherspink *de Jonge Cornelia* van Scheveningen, heeft de Koningin-moeder dadelijk last gegeven, dat van Harentwege aan de nagebleven betrekkingen der overleden visschers de vereischte rouw-kleederen zouden worden verstrekt.

— De straatweg van Wageningen naar de Grebbe, die door de doorbraak van den Grebbendijk onbruikbaar was geworden, is weder tot het gebruik van voetgangers en rijtuigen bruikbaar, alsmede de ringkade om de doorbraak van genoemden dijk voor voetgangers en het vee, zoo dat men geene omwegen meer behoeft te maken.

Verschillende Berigten.

DE MORMONEN IN NOORD-AMERIKA.

Niemand beheerscht zijne onderdanen en geloovigen met een zoo onbeperkt gezag, als de opvolger van *Joseph Smith* in de groote Zoutmeerstad. Hij heeft thans een groot plan in werking tegen de regering der Vereenigde Staten, waartoe alle Mormonen, uit Europa naar het Zoutmeer worden opgeroepen. Op den Scandinavischen bodem heeft, zoo als men weet, het zaad der Mormoonsche leer een vruchtbaren grond gevonden, inzonderheid echter in Denemarken. Uit Oesterrisöer (zuidelijk gewest van Noorwegen) deed zich in 't afgeloopen jaar de klagt hooren, dat het Mormonismus in Noorwegen reeds maar al te veel offers had gevergd. Onlangs hebben ook de Denen op Seland, inzonderheid echter op het eiland Amak en in het noorden van Jutland, veel sympathie voor het Mormonismus aan den dag gelegd, en wel voornamelijk de vrouwen, in weerwil der schandelijke polygamie, aan het Zoutmeer in zwang. In het noorden van Jutland heeft het Mormonismus de grootste vorderingen gemaakt. Onder zijne nieuwe aanhangers treft men werkelijk dweepers aan, die vast schijnen te gelooven, dat er geen zaligheid te vinden is, dan alleen voor de "heiligen" der laatste dagen. Zij ontzien dan ook geene vermoeijenissen of gevaren, en als men hun voorhoudt, welk een treurig lot zij in de afgelegen Wildernis van Noord-Amerika te gemoet gaan, geven zij ten antwoord: "Wij bewandelen den smallen weg, die ten leven leidt." Dikwerf toonen zich de vrouwen nog fanatieker dan de mannen. De stoomboot *Cimbria* bragt den 25 November des vorigen jaars 200 Mormonen van de Deensche eilanden over, waarbij zich te Fredriksbaven nog 100 anderen derzelfde secte aansloten. Eene schaar van 600 tot 700 Deensche Mormonen begeeft zich over Hamburg eveneens naar Hull en Liverpool. Onder geleide hunner opzieners en priesters, stevenen zij per stoomboot van Hamburg naar Hull. Te Liverpool zullen duizende Mormonen te zamen komen, om met elkander het oude, zondige Europa te verlaten.

Brigham Young, de patriarch der secte, wacht met ongeduld op de komst dier talrijke broeders en zusters uit den vreemde, die hem ten steun moeten dienen tegen Pierce en zijn kabinet. De Mormonen van Utah nemen eene dreigende houding tegen Amerika aan; *Brigham Young* wil de teugels van het bewind niet nederleggen, ondanks de bevelen van den President der Vereenigde Staten. De Mormoonsche patriarch werd, gelijk men weet, door den president tot gouverneur van Utah's grondgebied benoemd; maar de tijd van zijn bestuur is reeds eenige maanden verstreken. Evenwel blijft hij, zonder zich in 't minst te storen aan de wetten der Vereenigde Staten of aan het gezag der bondsregering, heerschappij voeren. Generaal Pierce heeft het nog niet gewaagd, hem af te zetten of met geweld van zijn post te verwijderen. Het hoofd der Mormonen zegt, dat hij den president geen dank weet voor zijne aanstelling, wijl hij zijn ambt regtstreeks van God erlangt, en het bekleeden zal, tot dat God hem een opvolger geeft. Deze verklaring heeft hij dan ook van den beginne af openlijk van den kansel des Mormonentempel laten afkondigen, onder bijvoeging tevens, dat de Mormonen tijdens de eerstvolgende zitting van het congres tot 60,000 zielen zullen toegenomen zijn, welke getalsterkte vereischt wordt voor een gewest, ten einde er aanspraak op te kunnen maken, om als Staat in de Unie opgenomen te worden. Met dat oogmerk roept thans *Brigham Young* alle belijders van het Mormonismus uit alle oorden der wereld naar Utah op, werwaarts men zegt, dat er reeds meer dan 50,000 op weg zijn. Naar men gist, zijn er niet minder dan 45,000 Mormonen aan het groote Zoutmeer woonachtig, waarbij zich op bevel van den patriarch nog 40,000 zijner aanhangers uit de andere Staten der Unie zouden kunnen scharen, terwijl de getalsterkte dezer nieuwe secte in Engeland op 60,000 geschat wordt, behalve nog haar niet onaanzienlijke aanhang in Denemarken, Noorwegen, Zweden en andere landen van Europa. *Young* maakt geduchte toebereidselen voor hunne kolonisatie. Tegenwoordig is hij bezig met het aanleggen eener groote volkplanting aan de Kansasrivier, in eene vruchtbare, schoone en waterrijke streek van zijn uitgestrekt grondgebied, om tot pleisterplaats te dienen voor het heir van landverhuizers dat hij verwacht, ten einde hen aldaar van het noodige te kunnen voorzien en te doen uitrusten voor hun verren togt door de groote Wildernis. Daarenboven zullen er nog andere soortgelijke posten, met eene tot dusver ongehoorde snelheid en krachtsontwikkeling in onderling verband worden opgerigt, om den weg door de wildernis te banen.

Vroeger werden de volkplantingen der Mormonen meermalen door de centrale regering, zoowel als door het bestuur van enkele staten afzonderlijk, en zelfs door het volk verijdeld. Doch wat er van zij, zooveel is zeker, dat deze overmoedige gezagvoeder der Mormonen besloten heeft, om zijn standpunt te handhaven en de magt der regering van de Vereenigde Staten te trotseren.

Er is eene zonderlinge brochure van de Mormonen-secte in het licht gekomen, die ongetwijfeld bij onze Duitsche naburen opzien baren zal. De Koning van Pruissen had zich door den Pruissischen gezant te Washington, die zich tot dat einde aan den vertegenwoordiger der Mormonen bij het congres wendde, alle het Mormonismus betreffende schriften laten overmaken. Ridder *Bunsen* bezorgde de overige boekwerken, die te Liverpool, de zetelplaats der secte in Engeland, gedrukt werden. Dit scheen voor de bestuurderen der Zoutmeer-gemeente een gelukkig voorteeken te zijn voor eene in Pruissen te beproeven propaganda, weshalve er zich eene deputatie van Mormonen naar Berlijn begaf, om gehoor bij den koning te verzoeken. Maar in plaats van hun wensch te zien inwilligen, werden de apostelen van het *nieuwe evangelie* voor den policieregter gebragt en in verhoor genomen. Dit verhoor is in de brochure woordelijk medegedeeld en nog al tamelijk onderhoudend. Men vroeg hun, of zij Katholieken of Protestanten waren, en toen zij zich voor apostelen van het nieuwe evangelie van Jezus Christus uitgaven, werd verder de vraag aan hen gerigt: wie is Jezus Christus, en wie is Joë Smith (de stichter der secte)? Geheel dit onthaal kwam den vreemden predikers zeer zonderling voor, alsook de bijzonderheid, dat een gezelschap van mannen, met geweer en sabel gewapend, hen aan den spoorweg terstond in ontvangst genomen had. De uitslag van het geregtelijk onderzoek was, dat zij bevel ontvingen, om des anderen daags met den eersten morgentrein Berlijn te verlaten. Ten einde zich een denkbeeld van den spreektrant der Mormonen te kunnen maken, zij hier gewaagd van eene, onder andere soortgelijke bloemspraak in de brochure voorkomende, gelijkenis van een pink, die sedert 1848 zoo dik geworden is, als een duim.

Men schrijft verder uit Odense, 24 Februarij. De moderne Mohomedanen, de Mormonen, hebben thans eindelijk ook in onze stad eene vergaderzaal verkregen, waarin zij buichelachtig alle menschen, die in vrede komen, tot hunne godsdienstoefening uitnoodigen. De geestelijkheid onzer stad, met den bisschop *Engelstoft* aan het hoofd, heeft de gemeente in krachtige toespraken gewaarschuwd. Doch waarschijnlijk zal het, te oordeelen naar 't geen men in Jutland en Seland heeft zien gebeuren, niet lang duren, of de Mormonen zullen ook ons schoon eiland onder hunne provincien tellen.

TOENEMING VAN DEN AMERIKAANSCHEN SLAVENHANDEL.—Van 1790 tot 1808 bedroeg naar de nieuwkeurigste opgaven het getal van de jaarlijks in de Vereenigde Staten ingevoerde Afrikanen niet boven de 5000; in het jaar 1838 namen de Britsche kruisers 13, in het volgende 32 en in het jaar 1840 reeds 50 slavenschepen onder Amerikaansche vlag: en dit was het kleinste gedeelte van de werkelijk voor dezen schandelijken handel uitgeruste vaartuigen. En bij het laatste proces tegen kapitein Smith bleek, dat in het jaar 1854 alleen uit de haven van New York 37 slavenschepen zijn uitgeloopen, die in *eene* eenige reis 14,800 slaven overbragten. De Amerikanen hebben ook tegenwoordig den slavenhandel in deze levende waar, hunne vlag beschermt de misdadigers, die wel eens van de Engelschen worden aangehouden, en het zal niet aan ter kerke loopende Yankee's ontbreken, die gelijk Nik-Trist in Havana, onder de regeringen van Jackson en van Buren, Amerikaansche beschermbrieven aan vreemde slavenvangers verkoopen. Geld stinkt niet, denkt met den heidenschen keizer Vespasianus de Christelijke Yankee.

VOLKSVERHUIZING NAAR WISCONSIN.—De stroom van volksverhuizing naar dit bovenland gaat deze lente alle verwachtingen te boven; en zelfs de in het westen wonenden, die aan nieuwe aankomelingen gewoon zijn, staan verbaasd bij die menigte. Wij hebben dagelijks van een tot zeven booten gehad, elke geladen met vrachtgoederen en opgepropt met passagiers. Onze stad is opgevuld met vreemdelingen, naar huizen uitziende, en zij zijn van eene klasse, dat zij voor iedere plaats eene verkieslijke bevolking uitmaken. Het voornaamste gedeelte hunner bewondert ons dorp, en wordt meer en meer overtuigd van deszelfs voordeelen boven elke andere plaats aan de Mississippi tusschen Galena en St. Paul. Wij zeggen dit zonder grootspraak, of zonder dit voor de eenige plaats om zich neder te zetten uit te geven; maar als de eenvoudige waarheid, en als zoodanig door alle belanglooze en opmerkzame personen erkend, die op en langs de rivier reizen. En wij bevestigen, zonder vrees van tegengesproken te worden door hen, die weten, dat La Crosse de voordeelen bezit en de plaats bekleed, waarbij geene town aan den boven Mississippi gelijk komt. Deszelfs inwoners zijn van die klasse, welke noodig is om eene town te doen uitblinken, zijnde nijverheid, ondernemingsgeest en Amerikaansche zucht tot vooruitgang de heerschende karaktertrekken. Door dezen bezield is het geen wonder, dat onze logementen vol zijn.—*La Crosse Republican.*

VOLKSVERHUIZING.—De toevloed van aankomelingen, die door onze stad naar het noordwesten trekken, duurt onverminderd voort. Naar eene matige berekening, komen er hier dagelijks van acht honderd tot een duizend personen door. Onze pakket-booten zijn telkens tot over loopens vol. Er schijnt eene volslagene uitstorting van volk van beneden uit het oosten plaats te hebben, eene ligte besprenkeling van Ieren en Duitschers, en eene groote hoeveelheid is bestemd voor Minnesota, ofschoon noordelijk Iowa en Wisconsin er een gedeelte van trekken. Op die wijze zullen alle goede en kostbare plaatsen, die in Minnesota berijkbaar zijn, in dit jaar worden ingenomen, en zal de stroom terug rollen, een even zoo goed land vervullende en in vele opzigten meer verkieslijk, hebbende eenen beteren grond en zijnde meer nabij de markten.—Noordelijk Iowa en westelijk Wisconsin hebben nog veel goed land ledig liggen, nabij de Mississippi, en hebben een klimaat even zoo gezond als Minnesota.—*Galena Gazette, May 7th.*

HOOGE HUUR.—Het volk van Chicago klaagt over hooge huur. Huizen, welke oorspronkelijk vijfhonderd dollars gekost hebben, worden verhuurd voor drie honderd, en eenige van de beste standen in Lake street, worden bewoond tegen den ruinerenden prijs van zeven en twintig honderd tot drie duizend dollars.

VOLKSJUSTITIE IN GALENA.—Een man, Amerikaan van geboorte, had sedert lang de gewoonte, zijne vrouw op de schandelijkste wijsheid te mishandelen. Nadat hij dit dikwijls genoeg en als naar een vast stelsel gedaan had, kwam hij op de gedachten van eens te beproeven, of hij haar niet kon laten doodhongeren. Hoe goed hij echter zijne maatregelen nam, ging het toch niet zoo snel, als hij gehoopt had. Hij verloor zijn geduld en wilde aan de zaak, zoo als het schijnt, op eens een einde maken. Dien overeenkomstig overviel hij de arme vrouw, sloeg haar als eenen hond, trapte haar, wierp haar op den grond, sleepte haar aan de haren door de kamer, zoodat zij er de helft van verloor en geheel met bloed bedekt werd, toen een buurman, nog voor dat het te laat was, met de policie tusschen beiden kwam en het oudier naar de gevangenis liet brengen. Bij de geregtelijke behandeling zijner zaak werd hij voor vijf en twintig dollars beboet, en weder op vrije voeten gesteld. Toen verloor echter het volk het geduld. Een half honderd of meer, waaronder zich zelfs de geachtste burgers der stad, als kooplieden advocaten enz. enz. bevonden, rukten op zijn huis aan (de man had namelijk een eigen huis en een vermogen van zoo ongeveer $20,000—$30,000), namen hem zijn geweer met dubbelen loop af en ontwapenden ook eenen konstabel, dien hij tot zijne bescherming bij zich had, ontblootten hem zoo veel als noodig was, en gaven hem op het openbare plein eene goede dragt zweepslagen, waarna hij nog geteerd en met vederen bestrooid werd, en toen weder naar zijne woning terug mogt keeren. Van te voren echter rigtte een der oproerigen eene behoorlijke, regterlijke waarschuwing tot hem, waar in hem werd aangezegd, niet voort te gaan, gelijk men hem nu reeds sedert jaren had laten huishouden, daar bij de eerste poging om zijne wandaad te herhalen, hij den dood door den strik niet ontgaan zou. En dat was niet meer dan regt, dunkt ons.

☞ De Engelschman McCulloch merkt over de levensmiddelen zijns volks aan, dat het getal der ossen en schapen, die in Londen verbruikt worden, niet sneller heeft toegenomen, dan de bevolking zelve, wel echter het gewigt van het slagtvee. In het jaar 1750 bedroeg het gemiddelde gewigt des rundvee's op de markt te Smithfield 370 pond, en dat eens schaaps 28 pond; terwijl men nu voor het eerste 800 pond en voor het laatste 80 kan stellen. Ieder mensch geniet daarom meer vleesch dan voor honderd jaar. De gezamenlijke waarde van de in het jaar 1846 in Engeland en Wales verteerde levensmiddelen bedroeg 900 millioen dollars, alzoo $45 per hoofd onder 20 millioen inwoners.

ZONDERLING LOT EENS LUCHTREIZIGERS.—Een luchtreiziger, met name Arban, was twee jaren geleden te Barcelona, met eenen luchtbol opgestegen. Men had sedert niets meer van hem gehoord, en de algemeene meening was, dat hij verongelukt was. Hij is echter plotsling weder te voorschijn gekomen. Zijn luchtbol was naar Afrika overgewaaid, en daar neder gekomen zijnde, werd hij gegrepen en tot slaaf gemaakt. Twee jaren bleef hij in de slavernij, tot het hem eindelijk gelukte te ontvlugten. Hij is te Alikante aangekomen.

DE LIEFDE EENER MOEDER EN HET GELUK EENS VADERS.—Het Evansville Journal deelt de volgende voorvallen mede, die bij den brand der stoomboot Wm. Knox hebben plaats gehad.

Terwijl de boot in brand stond sprong eene vrouw met haar kindje over boord. Zij kwam aan de oppervlakte en de hand van haar kindje in den mond nemende, hield zij het zoo boven water, terwijl zij poogde naar den kant te plonsen. Een man sprong haar na, en slaagde door sterke inspanning er in de moeder op eene plaats te krijgen, waar het water ondiep genoeg was om op den bodem te kunnen staan. "Bijt nu niet in haar handje—gijt zijt gered," zeide de man tot haar, terwijl zij naar den kant wandden. Zij nam haars kindjes hand van tusschen hare tanden en zeide eenvoudig: "Gij kent eene moeder niet, mijnheer." De indruk van de tanden der teedere moeder was nauwelijks op het handje van het arme kind te bespeuren.

Een man met een groot huisgezin, had eindelijk allen op den oever gekregen, moeder en kinderen, gelijk hij dacht.

Thans er zijne aandacht op vestigende om nog iets te redden van hunne have, zag hij een kind, dat juist zinkende was. Hij sprong in het water, dook naar het verdrinkende kind, en worstelde met hetzelve naar den wal. Daar, hetzelve voor het eerst in het gezigt ziende, zag hij,—een zijner eigene kinderen! Het was een aardig en belangwekkend meisje.

"AMERICANISMUS" IN MICHIGAN.—De Know Nothings beginnen zich hunnen naam te schamen, daarom noemen zij zich zelven "Amerikanen", en de "Amerikaansche partij." Hunne leus is "Amerikanen zullen Amerika besturen," daarmede meenende, dat de *geboren* Amerikanen dit slechts zullen doen. In den zelfden zin moesten het slechts Michiganers zijn die Michigan besturen—dat is geboren Michiganers moesten slechts aan het bestuur van Michigan deel nemen. Als iemand van Ohio, of New York, of Pennsylvania, of Connecticut, of Massachusetts komt, dan moest hem niet worden toegestaan eenen post te bekleeden, of te stemmen, totdat hij hier een en twintig jaar geweest is—en als hij wenscht burger te worden, moest dit door eene acte van het congres geschieden.

Volgens het Know Nothing's stelsel moeten Lansingers Lansing, dat is, de kinderen de mannen besturen. In eenen jongen Staat gelijk de onze is, zamengesteld uit ingevoerde bestanddeelen uit alle klimaten, staten en streken, is het daar geene dwaasheid te spreken over deze kleingeestige leerstelling der Know Nothings? In de laatste Wetgeving, waren de heeren *J. A. T. Wendell* en F. C. St. Aubin de eenige inboorlingen van Michigan—maar de know-nothingschap verwierp beiden, om hunne afkomst en godsdienst.—*Lansing Jour.*

EEN VERSCHIJNSEL VAN EB EN VLOED OP DE MEEREN.—*Storm te Owen Sound.*—Een verschijnsel gelijk aan dat, hetwelk op den 18 April aan beide zijden van het meer Ontario voorviel, had op denzelfden dag op het meer Huron plaats. De Owen Sound *Comet* zegt: "In deze baai rees het water ongeveer negen voet, en daalde onmiddelijk tien voet beneden het gewone peil, zoodat de bodem van de baai zoo droog was, dat een man naar het Indiaansche dorp over kon loopen."

De storm te Owen Sound was op den dag van dit verschijnsel zeer hevig. Schepen werden van hunne meerings geslagen, piers (hoofden of laad- en losplaatsen) werden verzet en vijf en twintig huizen en schuren werden van hun dak beroofd of omver geworpen. Er werden hagelsteenen opgeraapt van vier tot vijf duimen in omtrek.

ZONDERLING VOORVAL.—De Browstown, Penn. *Democrat* verhaalt een zonderling voorval, dat den heer W. F. Cunningham wonende in de nabuurschap aldaar, is overkomen. De heer C. had eenen tak van eenen groenen elzenboom (?) gesneden, de pit aan het eene eind vast in elkander geslagen en de opening met gesloten lood gevuld, hetwelk den stoom uit het natte hout ontwikkelde, die, zich uitzettende, ontplofte, met eenen slag als een pistoolschot, en het gesmolten lood, dat omtrent een pond bedroeg, den heer C. in het gezigt jaagde, hem ernstig bezeerende. De doctor haalde verscheidene stukjes lood er uit, die als hagel in het gezigt van C. bedolven waren. De verwonding is zeer hevig, maar wordt niet voor doodelijk gehouden.

DE ST. CLAIR'S ONDIEPTEN.—De heer Frank S. Williams, burgerlijk ingenieur, die aangesteld was om eene opmeting van de St. Clair's schorren of ondiepten te bewerkstelligen, met het oogmerk om eenen geschikten doortogt te maken ten dienste der scheepvaart, heeft zijn werk volbragt en is naar Buffalo teruggekeerd. Hij bevond dat eene gleuf van 12 voet diep en 125 voet wijd, gemaakt kon worden, voor $16,000. Hij verklaarde ook dat de doortogt tot 300 voet kon verwijd worden voor $90,000 meer. De eerste genoemde verwijding zal echter aan het doel beantwoorden, en de commissie heeft besloten het eerste verslag aan te nemen.

☞ Volgens de *Boston Atlas* werden sedert den 1 October van het vorige jaar in fort Columbus 1847 recruten gemonsterd en naar hunne regimenten in het westen verzonden. Daarvan waren niet meer dan 324 in de Ver. Staten geboren, terwijl 850 Ieren en 395 Duitschers waren. Ongeveer dezelfde verhouding had sedert eene gansche reeks van jaren reeds bestaan. Bij de oorlogen in Florida en Mexico waren meer dan twee derde *buitenlanders*, en de meeste van dezelven niet eens genaturaliseerd.

☞ Onlangs viel een Duitscher, die te Wheeling van eene stoomb aanwal wilde gaan, over boord en verdronk. Toen de ongelukkige in den doodsstrijd nog eens opdook, schreeuwde de kapitein zijnen lieden, die helpen wilde, toe: "laat den Duitscher verzuipen; er zijn nog genoeg Duitschers boven in de stad."

AARDBEVING IN CAIRO.—Twee schokken van aardbeving werden te Cairo, Ill. gevoeld, in den nacht van den 30 April. De tijdsverloop tusschen de schokken was vijf minuten, en zij duurden ongeveer ieder vijf seconden.

ONTDEKKING VAN BRIEVEN IN EENEN KOFFER.—Op den 26 April werd te Boston, bij het onderzoek van de passagiersgoederen, bemerkt, dat een der passagiers koffers ongeveer duizend brieven bevatte, welke door de tolbeambten in beslag genomen. Zij worden gezegd van veel waarde te zijn, bevattende wissels enz. voor Bostonsche en New Yorksche handelhuizen. De koffer behoorde aan den agent van een wel bekende Europeaansche expeditie compagnie.

DE OPVOEDING IN ENGELAND.—Het is geen wonder, dat Engeland slechts hoogst langzaam vooruit gaat, als men bedenkt, dat van het gezamenlijk bedrag der engelsche kinderen tusschen de 5 en 15 jaren slechts 42 van de honderd ter school gaan en 12 aan het werk zijn, terwijl 46 van de honderd zonder opvoeding en zonder bezigheid verliederlijken. Daarbij kunnen 800 van de onderwijzers des koningrijks hunnen eigen naam niet schrijven.—O roemrijk Engeland!

FEUILLETON.

Eerste ontdekking en kolonisatie van het vasteland van NOORD AMERIKA.

R. VAN HINLOOPEN LABBERTON,
phil. theor. et litt. hum. Cand. te BUFFALO, N. Y.

I. FLORIDA.

In mijn vorig stukje had ik de belofte afgelegd, de geschiedenis der ontdekking en opkomst der tegenwoordige United States te schetsen. Men verwachte hier echter niet te veel. Misschien zal menigeen na het lezen van dit stukje mijne belofte voorbarig noemen. De bronnen vlieten toch niet dan uiterst spaarzaam, terwijl de getrouwe gids der taal ons hier geheel verlaat. Door hare hulp was het ons in eene voorgaande proeve mogen gelukken, de afkomst der hier wonende roodhuiden na te gaan, doch meer dan die afkomst vermag zij ons niet te leeren. Wij zijn te weinig met hunne talen bekend, dan dat wij uit dezen op hun karakter, zeden en gebruiken zouden kunnen besluiten. Wat wij verders aangaande hen weten kunnen, danken wij aan de berigten der eerste Europeers, die zich op deze kusten neder lieten, daar het nimmer een roodhuid in de gedachte kwam, zijner vaderen of eigen daden door pen of bijtel te vereeuwigen, en hunne nationale liederen (buiten twijfel de schatkamers hunner geschiedenis) voor ons een gesloten boek zijn. Wij zijn derhalve genoodzaakt de lotgevallen der Europeers te verhalen. Dit verhaal geeft ons van zelf, van tijd tot tijd aanleiding, om over de roodhuiden te spreken, waarmede zij zoo gedurig in vijandelijke of vriendschappelijke betrekkingen kwamen. De gebruiken en daden, die bij een zoodanig op elkander stooten van blanken en roodhuiden plaats vonden, werden door de eerstgenoemden der vergetelheid ontrukt, en zijn zoo tot ons gekomen. Schenken wij echter geenszins onvoorwaardelijk geloof aan deze berigten. Eenstens zagen zij de Roodhuiden, of in een zekere bijgeloovig—godsdienstige vrees voor die blanke halfgoden en zonengoden, of in een woeste vertwijfeling over de onmenschelijke wreedheden dezer gevleeschde duivels, wier kwaadaardige boosheid die der tijgers en hijena's verre achter zich liet; uiterst zelden, ja bijna nimmer was het hun vergund, den roodhuid in zijn ware gedaante als rustig jager of zorgend huisvader te aanschouwen. Wat zoude men van eenen hedendaagschen geschiedschrijver zeggen, die het karakter der Engelschen en Franschen in hunne legers rond Sebastopol wilde gaan bestuderen, of ééne schets van het Russische volksleven wilde ontwerpen, naar de tooneelen, die thans dagelijks in de benarde verte voorvallen! De geschiedenis is gedrongen al zulke bouwstoffen als harer onwaardig te verwerpen. Geen couranten artikelen noch brieven van krijgsgevangenen etc., zullen door den toekomstigen geschiedschrijver van dezen krijg tot een ander doel worden aangewend, als om aan te toonen, hoe onmogelijk het is een oordeel over eenige gebeurtenis (welke het dan ook zij) te vellen, voor hem die onder den onmiddelijken invloed der gebeurtenis leeft.

Wanneer alle hartstogten hebben uitgewerkt, en alle personele belangen door den stroom des tijds zijn verzwolgen, kan de *gedachte* haren roemrijken arbeid aanvaarden; zich op hare vleugelen boven het aardsche verheffen; en naar een geschikt steunpunt omzien, van waar zij de gansche gebeurtenis met al haar gevolgen met een oogwenk kan overzien.

Dit alles missen wij echter geheel bij *alle* berigten over eenig gedeelte der United States.

Hartstogt en persoonlijk belang had iedere gedachte verlamd. Wraakzucht en kortzigtigheid bestuurden iedere pen. Eene rede te meer om geene op zich zelf staande geschiedenis der Amerikaansche stammen te leveren, maar ons bij een verhaal van de ontdekking der kusten en ontstaan der blanke volkplantingen te bepalen, en nimmer iets aangaande de roodhuiden op te nemen, zonder vooraf een zoo getrouw mogelijke schets ontworpen te hebben van het karakter van degenen, aan wie wij de opbewaring van het feit te danken hebben. Op zoodanige wijze meen ik mij het best van mijn taak als geschiedschrijver te zullen kwijten. Vergun mij nog een aanmerking alvorens ik aanvang. De geschiedenis der hollandsche kolonie in den staat New-York (door bekwamer pen dan de mijne reeds vroeger in deze Courant medegedeeld) zal in mijn geschiedverhaal zoo beknopt mogelijk (doch geenzins oppervlakkig) worden medegedeeld, alleen in zoo verre als strikt noodzakelijk is om geen gaping in mijn (meer universeel dan wel speciaal) geschiedverhaal te maken. Wel ligt dat ik later, na jaar en dag gelegenheid vind, om mij meer speciaal met dit gedeelte der historie bezig te houden en er een of meer jaren studie aan te wijden.

De United States danken hunnen oorsprong aan de eerste engelsche kolonien op deze kusten.

Wij konden de meeste gebeurtenissen voor dezen tijd met stilzwijgen voorbij gaan, wanneer zij niet op landen betrekking hadden, welke eens bestanddeelen van den amerikaanschen statenbond zouden uitmaken.

Daar evenwel de trapswijze toename dezer ontzaggelijke democratische Colossus, een der hoofdkenmerken van mijn geschrijf is, zoo schoon het ons wegens de aaneenschakeling der gebeurtenissen die zich voor onze oogen ontrollen zullen, geenzins ondoelmatig toe, de annalen der verschillende ledematen van dit ontzaggelijk ligchaam, tot haar bronnen te volgen, en in wederkeerige betrekking tot elkander te brengen.

Wij stellen ons dien ten gevolge tot taak, een duidelijk en zamenhangend verhaal te leveren, hoe deze landen zijn ontdekt geworden, welke gevolgen deze ontdekking zoowel voor hen zelve als voor hunne ontdekkers had, en door welke lotgevallen zij tot eene magtige natie zijn verbonden.

In de algemeene schildering, die ik hiervan zal trachten op te hangen, zullen noodwendig eenige groote trekken bijzonder uitkomen.

Alleen de gevolgenrijke gebeurtenissen, zulke welke het lot van rijken en volken bestemmen, blijven in de gedachtenis der menschen onwrikbaar vast, en uit hunne navorsching alleen kan men heilzame leeringen trekken. Deze alleen zijn het materiaal der historie: alle andere moet de geschiedschrijver terug wijzen.

Doch niet immer zijn die gebeurtenissen de gevolgrijkste welke zich met het meeste gedruisch aankondigen. De bron der Donau kan een kindervoet bedekken en de oorsprong der Wolga door een knaap oversprongen worden, terwijl de met het meeste geruisch en overvloed van water ontspringende woudstroomen meestal na een loop van weinige uren in het niet verzinken.

Een in den aanvang gering schijnende omstandigheid, droeg menigmaal de kiem van groote gebeurtenissen in zich, terwijl integendeel een voorval dat zich met groot misbaar aankondigde zonder verdere gevolgen bleef. Menigmaal zal de opmerkzame lezer zich grootelijks verwonderen, van zulke schijnbaar nietige zaken vermeld te zien, en oogenschijnlijk belangrijkere maar even of nauwlijks der vermelding waardig gekeurd.

Dat men dan echter niet te voorbarig oordeele. Uit de groote massa der mij ter dienste staande materialien, zal ik na streng en naauw gezet onderzoek alleen diegene uitkiezen, welke een waarachtigen invloed op de ontwikkeling der verschillende staten hebben uitgeoefend.

Het leidende idee van mijn geschrijf zal de ontwikkeling van het democratische principe zijn—van het democratische principe, dat niet der menigte mag opgedrongen worden, door het verdoemen van de leerlingen eener meer te beklagen, dan te versmaken tegenpartei, maar wel uit den loop der historie mag voorgesteld worden, als het kracht en leven aanbrengende element dezes statenbonds, die dit principe alles dankt en het even zoo weinig kan ontberen als een bloem de zonnewarmte. Wij zullen ons echter meer bevlijtigen om het ieder denkende uit het geschiedverhaal *zelf* te laten opmaken, dan het oordeel onzer lezers vooruit loopende, hen er bij elke gelegenheid als met den vinger op te wijzen. De politische les moet niet als een bonte lap aan het historisch verhaal worden aangehangen, maar een wezenlijk bestanddeel der geschiedenis zelve uitmaken. Het nut der geschiedenis bestaat niet zoo zeer in het lezen en beoefenen der morele of politieke lessen die de *geschiedschrijver* er uit trekt, maar uit de lessen, die de *lezer* er uit afleidt. De lezer moet zijn eigen oordeel gebruiken, en niet op het oordeel van een ander afgaan, zulks past niemand maar het minst van allen den democratischen republikein.

De vroegste vaart naar de kusten van Florida werd in het jaar 1512 door Juan Ponce de Leon (een der begeleiders van den grooten Columbus op diens tweede reize), een dapper en beproefd krijgsman ondernomen. Hij was nog een overblijfsel dier oude ijzervreters van Ferdinand en Izabella, welke Christus leer op het schiereiland der pyreneen de zege hadden bezorgd, en Mohammed's halve maan van de laatste tinnen van het voormaals zoo magtige moorsche rijk van Granada hadden doen verdwijnen. Verzadigd van moorenbloed, waarin hij met wellust tot zijn knieën in gewaad had, greep hij begeerig de gelegenheid aan om nieuwe lauweren om zijne slapen te winden, en vergezelde Columbus op diens tweede reize naar het westen van India, zoo als zij verkeerdelijk meenden, vanwaar zij de daar wonende roodhuiden Indianen noemden. De West-Indische geschiedverhalen zijn onuitputtelijk in zijn lof. Vele harer bladzijden zijn met de vermelding zijner heldendaden gevuld. Dapperheid en geschiktheid waren zijne kenmerken. In een woord hij was *smart* doch in den edelsten en besten zin van dit woord. Ponce de Leon veroverde Porto Rico alwaar hij gouverneur werd.

Hier hoorde de, door de kwalen des ouderdoms maar al te zeer gekwelde man, van eenige inlanders, dat tegen het noorden een rijk land lag, welks wateren de stramme ledematen des grijsaards, de lenigheid der jeugd vermogten te geven.

Tevens verhaalde men hem dat zich een dergelijke bron van leven aanbrengend water op een der Bahama eilanden, Bimini, bevond.

De oude krijgsheld zoowel hierdoor, als door de hoop op nieuwe avonturen geprikkeld, liep met drie vaartuigen van Porto Rico uit; nam zijn rigting naar de Bahama eilanden, doorzocht ieder eiland in het bijzonder, doch vond de zoo vurig gezochte bron niet. Mistroostig stevende hij verder, en bereikte zoo onder 30 gr. 8 min. N.B. het vasteland van N. Amerika. Het was juist Palmzondag, dat hij het eerst zijne voeten op het schoone land drukte, welks weelderige vegetatie hem aanleiding gaf het Florida, bloemenland, te noemen. Hij doorkruiste vervolgens de gansche zeestreek, landde op verschillende punten der kust, en ondernam meerdere gevechten tegen de inboorlingen. Nadat hij Florida's zuidkust had omzeild, en de Tortugas eilanden ontdekt had, keerde hij, zonder van zijn waan (het vinden van de bron der jeugd) genezen te zijn, naar Porto Rico terug.

Schatten en jeugd om welke hij op ouden dag dien gevaarlijken togt nog ondernomen had, vond hij wel is waar niet, doch wel onsterfelijken roem voor de groote door hem gemaakte ontdekking.

Later ondernam Peres d' Ortubia een dergelijke reize, en in 1520 maakte Lucas Vasquez d' Aillon, verscheidene ontdekkingen op andere punten der kust door een storm, die hem op een togt tegen de Caraiben der Lucaysche eilanden overvallen had, werd hij tegen de Oostelijke kust van het Continent geworpen, alwaar hij zijne ontdekkingen naar het Noorden

De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

J. Quintus, Redacteur.

$2,00 per jaar, in vooruitbetaling.

DINGSDAG, DEN 15 MEI 1855.

— De Nieuwsbode kost voor Nederland $3½ per jaar $ 2,00 in de 6 maanden; enkele nommers 10 Cents.

— Kleine sommen gelds, hetzij beneden een dollar, o chaten boven een of meer dollars, konnen ons immer per brief in poststempels van een en *drie* cents, van laatstgenoemde 't liefst, in betaling worden toegezonden.

Zulke stempels kan men koopen bij alle postmeesters.

— NB.—Geboorte-, Trouw- en Doodberigten worden in den Nieuwsbode geplaatst voor 25 Cents.

In deze week zijn de volgende landgenooten te Sheboygan aangekomen:

Josias Treutelaar met zijne vrouw en een kind van Buffalo.

W. Severijnse van New York.

A. van Pietersom met zijne vrouw en drie kinderen van New York.

Kerschversch uit het Vaderland.

A. J. van Eerden met zijne vrouw en vier kinderen van Middelburg.

C. Koole van Wissenkerke in Noord Beveland.

W. Blom Cz. met zijne vrouw en drie kinderen van Middelburg.

M. Suurmont van Middelburg.

Antwoord op eenen brief uit Pella.

Het deed ons leed, uit eenen brief ons uit Pella toegezonden, te bemerken, dat wij door het plaatsen van het dichtstukje Jan Onrust, voorkomende in No. 276, ergernis gebaard hebben. Wij hadden niet bedacht, toen wij het, om den inzender genoegen te geven, in de Nieuwsbode opnamen, dat men dit aan eene zucht om met het heiligste te spotten toeschrijven, er slechts eene *spottende zamenspraak over God* in zien kon. Wij bekennen gulhartig, dat wij hadden moeten bedenken, dat er deze verkeerde verklaring aan kon gegeven worden, en gevoelen ons dus aan ons zelven en den inzender van gemeld stukje verpligt, ten einde deze kwade dunk, dien men van ons koestert, niet verder wortel schiete, de pen tot onze verdediging op te vatten.

Het stukje Jan Onrust is niets anders dan eene gelijkenis; die persoon is slechts eene zinnebeeldige voorstelling van iemand, die zich door de beslommeringen der wereld van meer ernstige gedachten laat afhouden; over God en zaken te gelijk denkt; in het hemelsche bouw in het wereldsche ijverig is, en als het ware in den hemel zijne aardsche overleggingen en beuzelingen zijne drukte en beweging medeneemt. Om kort te gaan—Jan Onrust stelt in zijn' persoon de duizenden voor, die zeer weinig, en dan nog slechts zeer oppervlakkig en zeer ligtvaardig denken over het *eene ding dat hun noodig is*. Dergelijke drukke, bezige vrouwen, dergelijke business mannen zijn er niet alleen duizenden maar millioenen, en, gelijk de taal van Jan Onrust, is al de godsdienstigheid, welke zij nog aan den dag leggen, slechts eene bespotting, want hoe zou God eene plaats kunnen hebben in een hart dat geheel van de wereld is vervuld.

Den gezegden brief gelezen hebbende, konden wij ons niet onthouden, van te denken aan hetgeen wij dezer dagen in een engelsch blad lazen: gij kunt duizend uitmuntende dingen in een nieuwspapier plaatsen, en nooit een woord van goedkeuring van uwe lezers over dezelve ontvangen; maar laat er eens een paar regeltjes in vallen, die niet in den smaak vallen, en gij kunt verzekerd zijn *er iets over* te zullen hooren.

Wij bedanken echter de schrijfster voor het geschrevene; zullen toonen hare woorden op prijs te stellen, en dezelve als eene waarschuwing beschouwen, om in het beoordeelen en plaatsen van ingezonden stukken, nog naauwgezetter te zijn dan wij ooit waren.

Een landman te New York bij gaslicht.—Een landman van Addison, Steuben Co. N. Y., genaamd Henry Kinney, nam op zekeren avond der vorige maand de gelegenheid van in New York te zijn, waar, om deze stad eens bij het gaslicht te bezigtigen. Hij bezag, dit laat zich begrijpen, ook menigmaal het inwendige van de vergulde zalen, waar alcohol verkocht wordt in de gedaante van likeuren, en, het zij van te veel te drinken, het zij van het geraas, en het licht en het gewoel op straat, hij werd geheel verward en verpletterd. Omstreeks dezen tijd gelukte het op Broadway eenen vreemdeling het vertrouwen van Kinney te winnen, en zij wandelden te zamen, de gezigten beziende, tot dat zij toevallig in de stadhouderij aanlanden van Piet Po'ky, bijgenaamd Buffalo Bill, in de Church straat, waar goede bier was, eene groote party en Kinney werd een der gasten. Eindelijk stelde Kinney, geloovende dat zijn vriend eerlijk was, en vreezende dat er gaauwdieven in de groote stad zouden zijn, voor, zijnen jas daar te laten, waarin zich $930 aan geld en een gouden horlogie met ketting bevonden. Deze dingen werden door iemand in bewaring genomen, en er werd naderhand niet meer van gehoord. Buffalo Bill werd gearresteerd, maar, daar er geen bewijs was waarop hem gevangen te houden, werd hij ontslagen. Zoo de policie het geld niet terug vindt, kan onze Kinney zeggen, dat hij New York bij gaslicht heeft gezien voor de matige som van $1000.—

N. Y. *Tribune*.

Romantiesch maar verschrikkelijk treurtooneel.—Te Beloit, Wis. werd, in den nacht van den 23 l.l. de vrouw van eenen burger dier plaats wakker en zag eenen man in de slaapkamer met eene dievenlantaarn, en wekte haren man door haar geschreeuw. Als hij van het bed opsprong schoot de inbreker met een pistool op hem, doch de kogel miste juist zijn hoofd en begroef zich in het kussen. Een dubbel geweer van den muur grijpende, schoot hij beide loopen op den inbreker af, waarvan het eene schot zijn hoofd en het andere zijn ligchaam trof, hem oogenblikkelijk doodende. Den dooden latende waar hij was gevallen, ging die heer en zijne vrouw tot hunnen naasten buurman, zeiden hem wat er gebeurd was, en baden hem over met hen naar hun huis te gaan. Verbeeldt u wat de buurman gevoelde, een man, die algemeen geacht was, toen hij in het verminkte lijk des roovers zijn eigen zoon herkende.

Waar zullen wij nog toe komen?—De toeneming der grootte van de dameskleederen is reeds tot zulk eene schrikbarende hoogte gekomen, dat als eene fatsoenlijke dame te Parijs naar eene partij gaat, er geene plaats voor een ander binnen in het rijtuig is, en haar geleider of echtgenoot, of wat hij wezen moge, genoodzaakt is buiten op of in een ander rijtuig te rijden.

Er zijn zelfs opzettelijk koetsen om naar partijen te gaan gemaakt, ten gebruike van de extra elegante dames, die er niet in zitten maar staan, terwijl van de zijden uitstekende armen haar middelrijf steunen, om hun tegen de gevaren te beschermen, welke zij zouden loopen, bij het botsen over slechte straten, zoodat zij er uit komen zonder een enkel kreukje in hare bevallige kase plooijen.

Als de mode zoo vooruitgaat (men zegt zelfs, dat de hoepelrokken in aantogt zijn) zullen de huisdeuren natuurlijk vergroot moeten worden, en twee dames, in iedere spreekkamer een, zullen een' kring uitmaken.—In iederen hoek zou ook een heer kunnen staan. N. O. *Bulletin*.

En als de mode ook in de Ver. Staten, waar zij, dank zij den invloed der Amerikaansche vrijheid, zoo algemeen gevolgd wordt, op die wijze vooruitgaat, wat zullen de vrouwtjes, die uit de Hollandsche waterpoelen en de bovenlandsche wouden komen, dan eene verschrikkelijke verandering moeten ondergaan. En O Wee! Wat zal er dan nog een zweet moeten gestort worden!—*Red*.

☞ Er is eene vrouw in Cincinnati, die eenen kruidenierswinkel houdt, getrouwelijk een paar vette tweelingen oppast, haar eigen huiswerk doet, en toch tijd genoeg heeft om haren luijen man drie of vier maal in de week een frisch pak te geven! !—*Times*.

☞ Er zijn nieuwe nagemaakte vijf dollar bills, op de *Southern Bank of Kentucky*, te Russellville, in omloop. Het papier is slecht en de gravure grof. Het vignet is een man te paard ziende naar vijf negers, die bezig zijn met tarwe in oogsten. De godin der vrijheid is aan de regter zijde van de banknoot en een vrouwenhoofd aan de linker. De naam van den president G. W. Norton is opmerkelijk wel uitgevoerd.

☞ De *Bank of the West* te Madison trekt hare banknoten in en laat derzelver bedrag door den Staatsbank uitbetalen. De *Exchange Bank* te Milwaukie wil insgelijks het uitgeven van banknoten staken en laat dezelve van de Bank van Milwaukee inlossen. Voor zoo veel wij vernemen konden, zullen meerdere banken dit voorbeeld volgen. Een tamelijk getal der banken van onzen Staat heeft buitendien de verspreiding van hare noten aanmerkelijk verminderd. Dit is een sprekend bewijs voor de goedheid van ons bank-stelsel. De heeren speculanten begrijpen, dat zij op eenen anderen weg hun geld eer omzetten en meer percentj s er mede verdienen kunnen, dan wanneer zij het in eene solide bank affaire steken.

Treffend ongeluk. — Een man, genaamd Wm. Maughan, in de drukkerij van Stavely en Mc Calla, op de vierde verdieping van het postkantoorgebouw, in de Dock straat, te Philadelphia, bezig zijnde zijnen gordelriem aan te halen, werd door de draaijende spil gegrepen en met eene vreeselijke snelheid rondgeslingerd. De ongelukkige kon nog alleen maar roepen "help" toen hij zich vast gevoelde. Voor dat men de machine had stil laten staan, was het ligchaam volkomen verpletterd, zijnde de hersens tegen den zolder gespat en twintig voet ver geworpen.

☞ Brigham Young zijne stelling beschrijvende.—Uit een zonderling adres door den hoogepriester der Mormonen in de Zoutmeerstad uitgevaardigd op den laatsten Februarij j.l. maken wij het volgende uittreksel:

De nieuwspapieren verspreiden het gerucht, dat ik gezegd heb: "Dat president Pierce en de gansche hel mij niet van mijn ambt kon ontzetten." Ik zal u zeggen, wat ik gezegd heb en wat ik nog zeg: De Heer regeert en bestuurt de legerscharen der hemelen, en doet zijn welbehagen onder de bewoners der aarde. Hier rigt hij een koningrijk op, en daar stort hij een ander neder, naar zijn welbehagen. Hij wandelt in het midden van het volk, en zij weten het niet. Hij maakt koningen, presidenten en gouverneurs naar zijn welbehagen; daaruit besluit ik, dat ik gouverneur van Utah zal zijn zoo lang Hij goedvindt mij dit te laten wezen; en gedurende dien tijd kan noch de president der Ver. Staten, noch eenige andere magt, dit voorkomen. Aldus, broeders en zusters, laat het u niet hinderen, dat ik door menschen ontslagen ben van gouverneur van het grondgebied Utah te zijn; gij moogt erkennen dat de Heer het gedaan heeft; want gij moet zijne hand erkennen in alle dingen.

☞ De duitsche verkoopers van geestrijke dranken te Buffalo hebben een aanvallend en verdedigend verbond gemaakt, welks wezenlijke bepalingen in het volgende bestaan: ieder medelid verbindt zich zijne herberg of zijnen drankwinkel, hierna gelijk te voren open te houden. Deze vereeniging heeft eenen advocaat, die alle processen, welke tegen medeleden op grond van de afschaffingswet worden aangegaan, moet voeren. Alle straffen ten gevolge van zulke processen worden uit de kas der vereeniging betaald.

☞ *Wislicenus*, die onlangs in Hoboken een instituut heeft opgerigt, waarin hij, geholpen door zijne beide oudste wakkere zonen en dochters, in alle hoofdtakken onderwijs geeft, laat zich in een schrijven aan den *Wisconsin Democrat* in deze woorden, over Amerika uit:

"Ik ben aan de kust blijven hangen, en heb ook geenen lust verder in het land te gaan, maar houd de zee, die Europa bespoelt, zoo veel mogelijk vast, want de overzijde blijft toch ons vaderland en deze zijde het land van vreemdelingschap. Ik ben zonder groote verwachtingen hier gekomen en heb het toch nog slechter gevonden, dan ik dacht. Tot een beschaafd menschengeslacht vindt men hier immers naauwelijks eerste beginsels. Ik vind niets dan een republikeinsch Rusland; barbaarschheid in ieder opzigt; wezenlijk menschen slechts als een hoopje uitverkorenen, met het kruis op den nek. Daarbij heb ik nog geene hoop kunnen vatten, dat de beschaafdheid (humaniteit) toch allengs zal doordringen.

Amerikaansche standsverwisseling—Onze landgenooten, die zich toen nog in het vaderland bevonden, zijn welligt vier jaren geleden in een der groote steden op de kermis geweest, en hebben daar Lewis's panorama van de Missisippi gezien. Lewis was de schilder er van of gaf zich hier vooruit en reisde daarmede in compagnie met eenen anderen Amerikaan, King genaamd, op de kermissen rond. De tent waarin dit panorama te zien was behoorde aan den heer Lion, die dezelve voor de helft van de winst aan de heeren Lewis & King verhuurd had. Bij den brand van de inrigting van Krol te Berlin ging ook het panorama verloren. King verstond echter het bedelen en de burgers dier stad deden ten zijnen behoeve eene inzameling, die ongeveer acht honderd dollars beliep. Sedert heeft hij nog een paar jaren in Duitschland rondgezworven en werd bij zijne terugkomst deelnemer aan de firma Darby & Co., handel in gedistilleerd, in de Mainstraat te St. Louis.—Deze King is thans in genoemde stad, door de Know Nothings verkozen burgemeester of Mayor.—Hoe kan een ding toch zoo raar loopen!

Een zwaar vonnis.—Eene Jury in Memphis, Tenessee, heeft eenen man, genaamd Sivertz, die de overheid dier stad wegens beschadigingen aanklaagde, welke hij als gevangene in den zoogenaamden "kettinggang" geleden had, eene schadevergoeding van $25,000 toegewezen.

De afneming van de landverhuizing uit Duitschland blijkt meer en meer duidelijk uit de van Bremen en Hamburg afkomstige berigten. De prijs van de vracht voor tusschendeks passagiers is reeds tot 38 en daarna tot 24 dollars gedaald, en men is reeds bekommerd dat dezelve op 20 dollars dalen zal. Eene menigte schepen, die reeds tot het vervoer van passagiers waren uitgerust, zijn teruggetrokken en met eene andere lading bevracht. In het vorige jaar kwamen in de Vereenigde Staten over de 206,000 duitsche landverhuizers aan, in dit jaar kan men tot nog toe naauwelijks 70 of 80,000 verwachten.

De kleinste soort van kind.—Er is een lilliputsch kind in de gevangenis te New York, tusschen de vier en vijf maanden oud, hetwelk maar eene beuzeling over de vier pond weegt. Het woog een pond en veertien ons toen het ter wereld kwam. Men zegt dat het gezond en welgemaakt is.

☞ De laatste wetgeving van Maine veranderde de drankwet in verscheidene artikels.

Het volgende besluit laat weinig te wenschen over voor hen, die deze wet begunstigen: als een vrachtrijder, sleper, karreman, drager of eenig ander persoon eene flesch, een vaatje of eene kruik met wijn of anderen geestrijken drank naar iemands woning zal brengen, is hij onderhevig aan eene boete van twintig dollars benevens de kosten voor de eerste overtreding; en voor de tweede nog twintig dagen gevangenisstraf bovendien.

Als iemand eene flesch of eenig ander vaatwerk bij zich of in zijne bagaadje draagt, bevattende sterken drank van welke soort ook, om door hem gebruikt te worden, is hij onderhevig aan eene boete van dertig dollars, en even zoo vele dagen gevangenisstraf.

Amerikaansche Schatgravers.—Het barkschip Emily Banning, kapitein Fletcher, die in December van het vorige jaar van New York uitzeilde, om aan de zuid amerikaansche kusten van den stillen oceaan parels te visschen, heeft aan de kust van Venezuela het anker geworpen, om een van die voordeelige karreweitjes te ondernemen, welke den Yankee naar alle oorden der wereld lokken. In het jaar 1815 ging namelijk het fregat San Pedro, dat eenen schat van drie millioen dollars aan boord moest hebben, bij het eiland Margarita te gronde. De oorzaak van deszelfs ondergang was het springen van de kruidkamer, en men veronderstelde, daar dit geld in het achterste gedeelte van het schip bewaard werd, dat het naar alle zijden rondom het wrak verstrooid werd. Eene poging tot ligting van het kostbare wrak, die lang geleden gedaan werd, bevestigde deze veronderstelling. De duikers haalden toen bij de drie maal honderd duizend dollars uit de diepte op, doch moesten alle verdere nasporingen staken, wijl zij slechts zeer onvolkomen duikertoestellen hadden. De compagnie die de bark Banning tot de parelvisscherij uitgerust en met drie uitmuntende Nautilustoestellen van de Onderzee-Compagnie voorzien had, vond het geraden, eene poging tot de opvissching van den schat en der kostbare uitrusting des fregats San Pedro te maken, en de werkzaamheden der duikers getuigden van de voortreffelijkheid des toestels, gelijk ook van het winstgevende dezer onderneming.

De eerste duikerklok, die tot proefneming in 66 voet diep water werd nedergelaten, bragt honderd dollars naar boven, waarvan er twee en dertig op de plek lagen, welke de klok bedekte, toen zij den grond bereikte. Bij deze eerste proef werden ook verscheidene andere kostbare voorwerpen van koper enz. opgehaald. De kapitein was door deze proef volkomen van het winstgevende dezes werks overtuigd, en reisde terstond naar den zetel der regering van Venezuela af, om zich de vergunning tot voortzetting van hetzelve te halen, die hem ook dadelijk werd gegeven.

Brieven, die nu van de manschap der Emily Banning zijn ingekomen, melden, dat de duikers ijverig bezig zijn met het opwoelen van de sedert veertig jaren op den bodem der zee liggende zilveren dollars. Om niet *een* voorwerp van waarde te laten verloren gaan heeft de kapitein het plan, het wrak van den San Pedro te laten springen, om de koperen kanonnen, kogels enz. gemakkelijker op te kunnen halen. Na de verzekering des kapiteins beantwoordden de nieuwe duikertoestellen aan de stoutste verwachtingen. De hoofd-ingenieur schrijft aan een' zijner vrienden: "Ik wenschte dat gij ons eens zien kondt, hoe wij in de klok den bodem der zee met onze spaden omwoelen, om de almagtige dollars voor den dag te halen. Door de vensters der klok zien wij de visschen, die ons verbaasd aanstaren. Wij kunnen den bodem der klok opnemen, op het zand stappen en vrij rondloopen naar ons believen." Binnen twee maanden gelooft de kapitein alles wat waarde heeft van het wrak des San Pedro's af te kunnen halen, en dan wil hij twee andere in de nabijheid liggende wrakken uitplunderen, van welke het eene $5,000 en het andere $15,000 aan boord moet hebben.

Valsche Banknoten.—Er is eene zeer vernuftige en goed uitgevoerde verandering in omloop van een een dolar bill, op de bank van Kentucky, tot een twintig dollar bill, door aan beide zijden van het portret van H. Clay het woord *one* uit te wisschen en aan beide zijden de cijfers 20 te drukken. De zelfde woorden aan de boven hoeken zijn op gelijke wijze vernietigd en XX daarvoor in de plaats gedrukt.

Een vrouwen mishandelaar in vrijheid.—Een oude man, genaamd Frederick Dupont, werd den 11 dezer uit de gevangenis te Milwaukee ontslagen, na ongeveer negen maanden in hechtenis te zijn geweest. Zijn vonnis voor mishandeling zijner vrouw was $50 boete. Ten einde van zes maanden had hij het regt om ontslagen te worden op den eed dat hij onvermogend was die boete te betalen. Maar eenige dagen voor het verloop van dien tijd, dreigde hij dat hij haar zou kloppen als hij er uit kwam, waarom hij in de gevangenis werd gehouden tot hij beloofde zich goed te zullen gedragen. Gedurende de laatste vijf jaren moet deze man een derde gedeelte van zijnen tijd in de gevangenis hebben doorgebragt voor het slaan en opsluiten van zijne wederhelft, eene ijverige oude vrouw. Zijne wreedheid jegens haar is zonder wederga in zoo verre wij weten.

☞ Een van de New Yorksche stoombootmaatschappijen denkt een uitstapje te doen naar de Zwarte zee, af te varen den 1 Julij en den 1 November terug te keeren. De vrachtprijs voor een persoon is $500. De passagiers zullen dus in de gelegenheid zijn om te zien, hoe de zaken in Sebastopol gaan. Deze reis zal plaats hebben, als zich inteekenaars genoeg opdoen, om zeker te zijn dat de onkosten zullen betaald worden.

☞ Er zijn thans vier broeders, voor het valsche banknoten maken, in Ohio in de gevangenis. Een hunner is eene soort van Jack Sheppard, daar hij reeds driemaal is uitgebroken en twee maal uit de handen der policiebeambten ontsnapt is, eens door het toedienen van Chloroform. Die broeders zijn afkomstig van Vermont.

Het dragen van verborgen wapens — De wet tegen het dragen van verborgen wapens gaat binnen weinige dagen in Louisiana in werking. Dezelve zet eene boete van $250 of de gevangenisstraf voor een jaar op het schenden van hare voorzieningen.

☞ Volgens berigten van Monroe, Wayne, Ontario, Livingston, Wyoming, Genesee en Orleans staat het gewas van koren zeer gunstig en zag er bijna nooit beter uit. De grond is nu zoo hol en de wortels zijn zoo stevig, dat er geen gevaar te vreezen is van vorst of eenige andere ongemakken van het voorjaar.

De uitzigten van de matigheidswet worden van dag tot dag erger. De arme watergekken vertwijfelen. De advocaat van het stedelijk bestuur heeft op verzoek van de leden van den raad zijne gedachten verklaard over de vraag, of de drankwet niet in strijd was met het stedelijk charter? De advocaat meent, dat dit wel niet het geval is, dat echter de in de wet bepaalde straffen niet tegen personen kunnen aangewend worden, die ingevoerde wijnen en sterke dranken, op welke wijze ook, verkoopen.

De *Times* gaat nog verder en zegt: Wij hooren dat de bekwaamste regtsgeleerden in die stad en in den Staat New York zich tegen de constitutionaliteit dier wet verklaard hebben;—wij hooren dat er eenige twijfel bestaat, of zelfs de advocaat generaal van den Staat, wiens ambtspligt het zal worden, deze wet voor het hof van appel te verdedigen, aan deze zijde der vraag wel een bewijsgrond nemen zal; en wij herinneren ons uitspraken over andere punten, welke het geloof niet aanmoedigen, dat ons hoogste geregt zich zeer zal inspannen, om de geldigheid van de drankwet te bewijzen.

De zaken moeten slecht staan, als een blad, dat zich nu voor een verdediger van de matigheidszaak uitgeeft, zich gedwongen ziet zulke bekentenissen af te leggen.

☞ Op en na den eersten Julij zullen alle brieven met stempels gefrankeerd moeten worden. Dit zal eenen grooten last baren en de pligten der postkantoorklerken verdubbelen.

☞ De tarwe in *Westelijk New York* beloofde nooit van te voren zoo veel als nu. De zeer dikke en aanhoudende sneeuw van den verloopen winter en ook van Maart, was al wat de landman verlangen kon.

☞ Boston moet het Eldorado van alle trouwlustigen zijn, die rijke meisjes zoeken. De lijst van de tegen $6000 en daar boven over 1855 in de belasting aangeslagen vrouwen noemt ons helaas het getal der schoone belastingbetaalsters niet, maar geeft als hoofdsom van de geheven lasten $64,581 op, of een kapitaal van over de vijf en een half millioen dollars.

☞ Generaal Cass betuigt in eenen brief aan de St. George's Maatschappij te Detroit zijne vijandschap jegens het Know Nothingismus. Generaal William O. Butler, die in 1848 de mededinger van Cass was voor lid van het congres, neemt eene gelijke houding aan.

☞ De wetgeving van Illinois heeft, om de ongelukken voor te komen, die in menigte door het op de spoorwegen liggend vee veroorzaakt worden, eene wet uitgevaardigd, volgens welke elke spoorweg door eene digte schutting moet afgesloten worden, die het vee van den weg afhoudt. Waar deze wet niet wordt nagevolgd, is de gegadigde spoorweg compagnie tot de betaling van elke schade verpligt, die door dergelijke oorzaken ontstaat. Daarentegen is ieder, die op eenen afgesloten spoorweg vee jaagt of er op rijdt, aan eene boete tot $100 onderworpen. De spoorwegen moeten aan alle kruiswegen met hekken of afsluitingen voorzien zijn, die door eenen wachter geopend worden, als er een trein aankomt.

☞ De banknoten van de *Bank of the West*, die hare zaken schorst, worden in de Staatsbank te Madison ingelost.

Grootsche onderneming.—De compagnie van de transatlantische onderzeesche telegraaf, welke uit engelsche en fransche kapitalisten is zamengesteld, heeft met de New Yorksche, New Foundlandsche en Londensche telegraaf compagnie een contract gemaakt, waardoor zich de eersten verbinden, op hunne eigene kosten en hun eigen gevaar eenen onderzeeschen kabel van Ierland naar St. Johns, in New Foundland te leggen, en dien den 22 Januarij 1859 gereed en in werking te hebben.

Eene town te koop.—Op den 22 Junij zal de town Zilwaukie in Saginaw county, Mich., met kostbare zaagmolens enz., publiek verkocht worden.

☞ Eenige jonge gasten gingen onlangs in Arkansas op eene hertenjagt, en vingen in minder dan drie uren, vijf meisjes en eene vrouw.

☞ Zekere Yankee beweert, dat "al hebben de mannen de leidsels in handen, de vrouwen toch zeggen, hoe zij sturen moeten."

☞ Een onzer westelijke uitgevers, berigt van een wervelwind gevende, noemt dien aldus: —"schandelijke donderstorm." (Disgraceful thunderstorm.)

☞ De laatste nieuwe societeit of vereeniging, waarvan in Californie gesproken wordt, is die van de *betaalnieten*. Men zegt dat dezelve schrikbarend vooruitgaat. Het wachtwoord is, "leen mij een' dollar,"—en het antwoord, "failliet."

Een geschenk van Louis Napoleon aan eenen Amerikaan.—De heer Thompson te New York, sedert zes jaren experimental-ingenieur in de dienst van C. K. Collins, heeft op den 11 April van keizer Napoleon eene gouden, geemailleerde en met 34 diamanten bezette snuifdoos ontvangen, als een bewijs van erkentenis voor de nuttigheid zijner uitvinding van den *zich zelven aanpassenden levensreddingsstoel*, waarvan den keizer een exemplaar was gezonden.

☞ Te Madison, Wis is de grondeigendom buitengewoon hoog in prijs. De *Patriot* aldaar schrijft daarover:

Voor drie jaren bood de heer Brooks zijne landhoeve voor $50 den akker te koop aan. Hij heeft dezelve sedert bijna geheel voor $120 tot $150 den akker verkocht.

Voor twee jaren wilde Seth van Bergen zijne landhoeve voor $50 den akker verkoopen; deze is nu $300 tot 500 de akker waard.

Rochester, 8 Mei. 1855.

Vriend Quintus!

Hiernevens zend ik U opgave van gelden verzameld voor de noodlijdenden bij de jongste overstroomingen in Nederland.

Geve de Hemelsche Vader dat ook in andere plaatsen iets ter vermindering van den nood van zoovele onzer vroegere landgenooten moge opgebragt worden. Uw Vriend,

A. van INGEN.

D. Karnes, $10; J. Disbrow $2; J. Thompson $5; A. de Vos $5; J. Z. Zonneville $0,50; A. Aldridge $1; D. D. T. Moore $5; Jacobus de Visscher $0,50; Jan Wijnkoop $1; J. Roda $0,50; S. B. R. 0,25; Isaak de Ridder van Canandaigua $4; M. van Velzen $0.25; V.I. $5; verzameld na de lezing van den brief van Ds. Zaalberg in een gezelschap van zes Nederlanders, van P. Luitwieler $0,10.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

Eene bank bestolen.—Groot ongeluk in Rochester.—Moord te Chicago.

Detroit, 7 Mei. De *Peninsular Bank* is bestolen voor $7,000 van hare eigene banknoten, gedagteekend 1 April, 1855, genommerd van 1000 tot 13000, onderteekend door S. M. Holmes, tresaurier.

— 8 Mei. Zes duizend vijf honderd dollars van het aan de *Peninsular Bank* ontstolen geld, werd gisteren avond teruggevonden, zijnde op de plaats van den Cassier geworpen. De roovers hebben nu de rest nog.

Rochester, N. Y. 8 Mei. De kruidmolens omstreeks vijf mijlen van deze stad zijn dezen namiddag ten zes ure gesprongen, doodende 15 menschen. Dit is de vierde keer in de vijf jaar dat deze molens gesprongen zijn. De omliggende gebouwen zijn tot gruis. Zij waren het eigendom van J. Connells & Co.

Chicago, 8 Mei. Gisteren na den middag omstreeks ten 6 ure, kwam een jonge Ier, genaamd Mc Carthy, met nog twee andere personen in de herberg van Carl Ferdinand Adlerbaum, in de markstraat, nabij de van Buren straat, en verlangde geestrijke dranken. Terstond nadat aan hun verlangen was voldaan, maakten zij zwarigheden tegen de betaling en daar de kastelein op eene stellige wijze betaling verlangde, zoo deden zij eenen aanval op hem en mishandelden hem en zijne vrouw. Een jonge Duitscher, die zich toevallig in het salon bevond, kwam hem met eenen revolver te hulp. Adlerbaum greep dien en vuurde op Mc Carthy, die onmiddelijk nederviel en na verloop van weinige minuten den geest gaf.

Adlerbaum leverde zich zelven aan den policiebeambte Ten Broek over, aan wien hij ook bekende, dat hij Mc. Carthy onder het bedrijf van zelfverdediging had doodgeschoten.

Des lijkschouwers Jury, die gisteren bijeen is geroepen, deed uitspraak in overeenstemming met de omstandigheden, en sprak Adlerbaum vrij van schuld.

Hij werd ook gisteren weder in vrijheid gesteld. Deze regtvaardige uitspraak kan den loafers tot eene heilzame les dienen. Hun is daardoor het bewijs geleverd, dat men niet ongestraft vreedzame burgers overvallen en mishandelen kan.

GEMENGDE BERIGTEN.

In Canada zijn de meelspijzen zoo duur, dat het volk te Smith's Falls de pakhuizen openge-

tot Kaap St. Helena toe uitstrekte. Hij legde evenwel geene kolonie aan, en het eenige resultaat zijner reize was de wegvoering van 130 roodhuiden, die hij naar Hayti bragt; waar zij, tot arbeiden in de bergwerken veroordeeld, weldra aan uitputting en heimwee wegstierven.

Om op dit eiland even als op Cuba, de door de overwinnaars gedecimeerde oorspronkelijke inwoners wederom aan te vullen, haalde men meermalen inwoners van de Caraibische eilanden, en toen het vaste land ontdekt was, konde deze roof ook aan zijn kusten gedreven worden, dat zoolang aanhield, totdat het belang der slavenhouders en het medelijden eens vromen priesters (Las Casas) deze markt naar Afrika's kusten verlegde.

Ponce de Leon scheen eenige jaren lang alle ondernemingen te hebben opgegeven. Daar drong eensklaps het gerucht der groote daden van Fernandez Cortez, Mexico's veroveraar en beul, tot zijn ooren door, en zijn oude krijgsgeest ontwaakte op nieuw. Door de laatste ontdekkingen van Vasquez d' Aillon, was hij met den grooten omvang van het door hem ontdekte vaste land bekend geworden. In 1521 zeilde hij met twee, op eigen kosten uitgeruste schepen af, om zich op deze kust neder te laten. Al aanstonds had hij het ongeluk van in een hevig gevecht met de inboorlingen gewikkeld te worden. De blanken dolven ditmaal het onderspit; de meeste zijner volgelingen werden verslagen, hij zelf door een pijl gevaarlijk gewond, vond zich genoodzaakt naar boord te vlugten. De ontdekker van het vasteland van Noord Amerika stierf weinige dagen na zijn aankomst op Cuba.

In den jare 1524 kwam door de bemoeijingen van Vasquez d' Aillon een nieuwe onderneming tot stand. Het gelukte hem echter niet eenmaal, tot het op zijn eerste reize reeds ondekte voorgebergte van St. Helena te komen. Overal waar hij landde werd hij door de roodhuiden met gehuichelde vriendschapsbetuigingen ontvangen, die nergens anders toe dienden, dan om zijne soldaten in het inwendige des lands te lokken, waar ongeveer twee honderd in hinderlagen sneuvelden. De overigen werden op de kust aangegrepen, en Vasquez d' Aillon viel zelf als een offer hunner trouweloosheid. Alle stammen dezer streek vereenigden zich tegen de blanke indringers. De berigten aangaande den menschenroof aan de kusten hadden zich met een verwonderlijke snelheid heinde en verre verbreid. De daarover niet ten onregte ontruste roodhuiden, hadden gretig deze gelegenheid voor wraak aangegrepen. Tot nu was alleen de oostkust van Florida bezocht geworden. Pamphilo Narvaez sloeg eene andere rigting in. Deze oude mededinger van Ferdinand Cortez, had zich, door zijn verongelukten togt naar Mexico, een geenzins onbetwijfelde roem verworven. Nu was een plan in zijn geest ontkiemd dat hem niet alleen zijn bij Mexico verspeelde roem zoude hergeven maar hem ook een eervolle plaats onder de ontdekkers zoude inruimen. In 1527 voer hij met een niet onaanzienlijke flotille uit Cadix, landde eerst op het eiland Cuba wendde zich van daar verder Noordwaarts en ontdekte in April 1528 de baai von Pensacola. Narvaez had 300 man bij zich, waaronder zich 40 ruiters bevonden. Aan de spits dezer getrouwen, drong hij in het binnenland door en alle hindernissen ten trots sloeg hij zich door tot aan de Apalachen.

De onmetelijke vlakten die zich tot aan den voet dezer bergketen uitstrekten waren met digte oorspronkelijke bosschen bedekt. Daar lagen zware boomstammen door elkander, die deels door orkanen waren omgestort, deels door den bliksem getroffen, deels van ouderdom waren omgevallen en door deze moest men zich een baan breken. Alle lage gronden waren vol poelen en moerassen, die met de rottende overblijfselen eener vroegere vegetatie waren aangevuld. Hier had een staand riviertje geen afloop voor zijn water, daar moest men wederom zwemmen of op in haast gebouwde vlotten en kano's over diepe snelvlietende stroomen gaan; somwijlen stootte men op maisplantagien of dorpen van inlanders. Gewoonlijk ging echter de togt door woestenijen, waar een volstrekt gebrek aan alle middelen tot onderhoud was en toen men eindelijk de Apalachen bereikt had vond men geenzins den zoo vurig verlangden en zeker verwachtten overvloed en rijkdom. De inboorlingen handhaafden hunne bogen en pijlen met zooveel sterkte en behendigheid tegen hem, dat hij ernstig vreesde zich in hunne nabijheid te kunnen staande houden. Hij trok derhalve naar de kust terug en geraakte aan de monding van het riviertje Apalachicola. Deze reis had drie maanden geduurd: De vaartuigen die men nu verder noodig had waren niet voor den 20 Sept. gereed en dewijl Narvaez onbedacht aanstonds in zee stak had hij de zoo gevaarlijke dag en nacht evenings stormen door te staan. De avontuurlijke flotille zeilde aanvankelijk langs de kust in de rigting van het oosten naar het westen. Zeekanalen, door het vasteland en eenige smalle zandige eilanden gevormd boden hen een zeer welkome bedekking voor de hoogst onstuimige zee, overal echter, waar hen deze natuurlijke bedekking ontbrak waren zij een speelbal der golven. Zoo kwam men eindelijk aan de monding eener groote rivier (hoogst waarschijnlijk de Missisippi.) De massa van diens water was zoo belangrijk dat haar stroom zich tot ver in zee uitstrekte en de manschap het zoo hoogst noodige drinkwater in zee bereids konde opscheppen. Deze zelfde zoetwaterstroom echter die in den aanvang met zulk een juichtoon begroet was, werd hun verderf. De geweldige stroom dwong de brooze kielen zich van de kust te verwijderen en in korten tijd waren zij door een heftigen storm verslagen. Narvaez die een zeker vaarwater had gehoopt te bereiken werd door de hooge zee verre van de andere schepen afgedreven en kwam nimmer wederom te voorschijn. De andere vaartuigen zetteden hunne moeijelijke vaart naar het westen voort en werden op verscheidene punten van de kusten des vastelands of der eilanden geworpen. Het grootste gedeelte der manschap kwam door honger of ziekte om. Alvaro Nunez, een der overlevenden, was voor andere lotgevallen gespaard. Het gelukte hem het vertrouwen der inboorlingen te winnen en zijn aanzien onder hen steeg des te hooger als zij in hem een propheet en geneesheer begonnen te vereeren. Nog drie andere schipbreukelingen deelden zijn lot. Door verscheidene gelukkig volbragte genezingen, in welke die eenvoudige volken de inwerking eener hoogere magt meenden te bespeuren werden zij als weldoeners des volks vereerd. Acht jaren lang volgden zij de roodhuiden op hunne omzwervingen, na welken tijd zij onder begeleiding van 30 Indianen naar Mexico terugkeerden. De veroveraar van Nieuw Spanje bevond zich nog daar en Antonio de Mendoza bekleedde de waardigheid eens vice konings. De berigten welke men van deze uit den dood herrezenen verkreeg wilde men nu aanwenden ter doorzoeking van het binnenste van Florida. Vasquez Coronado de aanvoerder der togt wendde zich noord westelijk tegen Sinaloa en verders naar Quivera. Onbepaalde geruchten en volksslagen hadden den naar schatten begeerigen van groote rijkdommen gesproken welke daar te vinden zouden zijn, doch de uitkomst stelde alle hunne dwaze verwachtingen op een vreeselijke wijze te leur. Omtrent dezelfde tijd werd door Ferdinand de Soto een andere poging in het werk gesteld.

Hij was in 1538 met 1200 man, die een kolonie in Florida wilden aanleggen, van Spanje naar Cuba vertrokken. Van daar begaf hij zich naar het vasteland, ankerde in de baai van Spiritu Santo en drong tot aan den voet der Apalachen door. Nu veranderen de Spanjaarden hunne rigting, zij trekken tegen het Westen door de landen die door den Coosa, Alabama en Tombegbe besproeid worden. Achtereenvolgens bereiken zij de oevers der Missisippi, roode rivier en Brazos de Dios waar hun togt eindigt. Hij had drie jaren geduurd. Het grootste gedeelte der soldaten was door het oorlogstuig of den honger omgekomen; onder het zwakke overblijfsel heerschte een muitende geest, zoodat Ferdinando de Soto aan de Missisippi terug moest.

Men bereikte dezen stroom bij de monding van den Arkansas, hier werd de dood van den aanvoerder de ondergang der onderneming. De tot 300 man versmoltene schaar dacht aan geen koloniseren meer. Zij voer (immer kleiner wordende) den Missisippi af, geraakte eindelijk aan de monding der rivier en bereikte zoo de Mexicaansche kust weder. Don Luis de Velasco onder-koning van Nieuw Spanje bereidde een nieuwe uitrusting om Florida te bevolken.

Hij verzamelde alle strijdbare mannen die den krijg in deze streek hadden mede gemaakt of door schipbreuk op deze kusten waren geslagen geworden. Tristan de Luna werd aan het hoofd van dit leger gesteld. Zij scheepten zich in te Vera-Cruz en landden op den 14 Augustus 1559 in de baai van Pensacola. Zes dagen later werd de vloot door een storm vernietigd en de manschap zag zich op die zoo ongastvrije kust van alle hulpmiddelen beroofd. Een afdeeling van 400 man werd op ontdekkingen uitgezonden. Deze had een woest en onbekend land te doortrekken totdat zij op de inboorlingen in het dorp Nanipacua stiet. Dit volkje was vroeger oneindig talrijker geweest. Weldra begaf zich Luna met al zijn troepen deels te land deels te water naar dit dorp dat den naam van Santa-Cruz de Nanipacua verkreeg.

Hij werd aldaar door de inboorlingen vriendelijk ontvangen. De buit der jagt en de opbrengst der Maisvelden verschaften zijne troepen voor eenigen tijd genoegzaam voedsel. Doch deze zwakke voorraad was weldra uitgeput en Luna die begeerig was naar nieuwe ontdekkingen liet een afdeeling van 300 man in het binnenland rukken. Men had hem van een noordelijk gelegene provincie Coosa gesproken. Daarheen trokken de Spanjaarden. Na een marsch van vijftig dagen door een van rivieren, poelen en wouden doorsneden land kwamen zij eindelijk aan de oevers der Alabama. Hier vonden zij eenige Indiaansche dorpen. Zij legerden zich in hunne nabijheid en knoopten alras een druk verkeer met hen aan.

De Amerikanen zagen deze blanken geenzins voor de eerste maal. Zij herinnerden zich nog duidelijk de togt van Ferdinand de Soto. Twee mannen van zijne schaar hadden zelfs twaalf jaren onder hen doorgebragt en hun dagen bij hen in vrede besloten.

Enkele reizigers waren zonder vrees gastvrij opgenomen geworden, maar een zoo sterke legerafdeeling verwekte niet ten onregte groote onrust. De roodhuiden zochten en vonden een middel om zich die zoo gevreesde gasten van den hals te zenden. Zij wisten hen namelijk in een onderneming te wikkelen die, wel is waar uiterst gevaarlijk was, doch tevens hunnen trots ongemeen streelde: Zij vorderden de dappere blanke mannen namelijk op, de Indianen van Coosa te hulp te komen, die eenige dagreizen van hen verwijderd woonden.

Deze laatsten hadden namelijk oorlog met de Natchez, die hen de betaling van een oude schatting weigerden. De Natchez hadden bereids meerdere voordeelen op hunne tegenpartei behaald. De weduwen der in den strijd geblevene krijgers van Coosa hadden hunne haren afgesneden en op de graven hunner voorouders gestrooid, waren voor den Kazike getreden en hadden zich wrake roepend op de knieen geworpen.

Bij de aankomst der Europeers, die als bondgenooten verschenen, greep alles vol vertrouwen naar de wapenen.

De Kazike had den krijg verklaard en een oorlogskreet uitgestooten die onder de gansche natie van Coosa weerklank vond. Op een vlakte verzamelden zich 300 man in verschillende afdeelingen, ieder met hunnen aanvoerder. Vijftig Spanjaarden te voet en 50 te paard sloten zich bij hen aan. Op den volgenden dag zag men acht hoofdlingen het kwartier der Spanjaarden en hunne eigene reien doorrennen met groot misbaar den Kazike naderen hem op hunne schouders stellen en hem een eind weegs dragen tot nabij een geheiligde hoogte welker trappen hij alleen besteeg. Hier wandelde de Kazike vol waardigheid rond.

(*Wordt vervolgd.*)

broken, en zich naar genoegen daaruit voorzien heeft.—Den 7 Mei zijn er alleen te New York 4000 landverhuizers aangekomen.—Het water in de Mississippi is in dit jaar zeer hoog.—Duizenden van vee zijn in Louisiana van honger en dorst omgekomen.—Een brood van vier pond kost nu te Toronto in Canada twaalf cents: drie jaar geleden kostte het maar vijf.—Men rekent dat er 80.000 tot het Mormonismus bekeerden uit de landbouwdistricten van Engeland naar Utah op weg zijn.—Negerkinderen worden op Barnum's groote kindertentoonstelling toegelaten.—De stedelijke raad van Galena heeft een contract gemaakt met Mr. Rose, voor het aanleggen van gaswerk door de stad.—Men zegt dat er binnen kort aan den Detroit & Milwaukee Spoorweg, tusschen Grand Rapids en Ada, zal begonnen worden.—De Detroit Advertiser zegt dat eene soort van bladluizen de wijngaardknoppen in die omstreek opvreet en rijpe aalbessen kan men in Georgia met manden vol krijgen.—In Indianapolis worden de aardappelen verkocht voor een dollar dertig cents het bushel en de Know Nothings hebben daar het onderspit gedolven bij de stadskiezing, hebbende de Democraten al hunne candidaten verkozen gekregen.—Het getal der landhoeven (farms) in den Staat Ohio bedraagt 269,899.—Te Salem in New Jersey zijn de Ieren en de Zwarten zoo op elkander verbitterd, dat men eene verdelgingskrijg tusschen hen vreest.—In de Vereenigde Staten zijn twee en dertig dolhuizen en twintig duizend wijzen?—Op de groote banken (Grand Banks) is gevangen en te Boston verkocht een heilbot van 227 pond!—De laatste vorst heeft de perzikknoppen gedood zegt de *Advocate*.—Jenny Lind is van Holland naar Dresden vertrokken.—Het schip Supply, gekommandeerd door Luitenant David D. Porter zal de kameelen voor het leger der Ver. Staten halen.—Van de *Tribune*, het grootste nieuwspapier van dit land, worden de dagsche, halfweeksche en weeksche bij elkander gerekend 176,810 exemplaren uitgegeven.—Eene oude meid heeft onlangs zestien valsche tanden op haar bord uitgeniest terwijl zij zat te eten.

LATERE BERIGTEN VAN EUROPA.

NEDERLAND.

WAGENINGEN, 6 April. Het water binnen op de landerijen, veroorzaakt door de doorbraak van den Grebbedijk alhier, begint sneller te vallen, en de eigenaars en pachters dier landerijen beginnen dan ook zeer te verlangen het geheel kwijt te zijn, ten einde dezelven te kunnen bezaaijen en bepoten, hetwelk bij langer verwijl, voor dit jaar als verloren kon beschouwd worden.

De beringing of afsluiting van de doorbraak in den Maasdijk te Lith is Donderdag volbragt en aan de verhooging der ringkade wordt met kracht voortgewerkt.—Even zoo wordt met ijver gearbeid aan de beringing der doorbraak onder de gemeente Alem, welke mede spoedig zal zijn voltooid.

— In de *Arnhemsche Ct.* komt het volgende ingezonden artikel voor, onder het opschrift: *Bezoek te Veenendaal.*

"Reeds lang had ik lust gevoeld, mij met eigen oogen te gaan overtuigen, of de berigten nopens de ramp in verschillende plaatsen van ons land niet te zeer overdreven waren. Ik konde het mij onmogelijk voorstellen, dat o. a. Veenendaal zoo danig geteisterd konde wezen, als de verschillende dagbladen zulks mededeelden en nam derhalve het besluit in het begin dezer week het dorp in oogenschouw te gaan nemen.

Aan het station aangekomen, werd mij al dadelijk door den bode gevraagd, of ik met hem mede wilde varen, hetwelk mij te vreemder in de ooren klonk, dewijl ik meermalen dezen weg te voet en per rijtuig afgelegd heb. In plaats echter van eene lieve wandeling, moesten wij tot midden in het dorp varen. Ik had toen tevens gelegenheid het Boveneind, eene buurt van Geldersch Veenendaal, te bezigtigen. Maar welk vreeselijk tooneel! Geen enkel huis is ongedeerd gebleven, van sommigen is zelfs geen steen meer te zien, terwijl de overigen, op een paar uitzonderingen na, op zoovele ruines gelijken, die niet veel beter zijn dan de ingestorte. Alhoewel het water reeds aanmerkelijk [p. m. 5 voet] gedaald was, stond het nog circa 3 a 4 voet in de meeste huizen.

Den volgenden dag bezocht ik het zoogenoemde *Benedeneind*, d. i. dat gedeelte van Veenendaal langs de Grift naar de zijde van Wageningen, en door dezen stroom in Geldersch en Stichtsch Veenendaal gescheiden. Moest ik het tooneel van den vorigen dag vreeselijk noemen, hier werd het hartverscheurend, en gaf zoowel op mij als eenige andere bezoekers zulk eene impressie, dat geene pen in staat is, dit tooneel van jammer, verwoesting en ellende te beschrijven. Men moet het gezien hebben om het te kunnen gelooven. Geen huis is daar meer bewoonbaar, velen werden geheel weggespoeld en de overige even slecht, even reddeloos! Van de meesten lag het dak in het water, dat ook hier dezelfde belangrijke hoogte had, terwijl anderen nog op een gedeelte muur of stijl rustende, niet meer voor herstelling vatbaar zijn.

Slaat men verder het oog binnen deze vernielde rompen, dan ziet men hier en daar nog een stuk verbrijzeld huisraad drijvende, terwijl het overige, eene prooi der wateren geworden, geheel is weggespoeld. Ook in de rigting van den *Rooden Haan* heb ik de gemeente bezocht, maar overal moest ik bekennen, dat de nood en ellende oneindig grooter zijn, dan de akeligste berigten ons voorstelden. Geldersch Veenendaal, met eene bevolking van 1800 zielen, zit op den molen en vier daarbij gelegene woningen na, nog geheel in het water, terwijl van Stichtsch Veenendaal, eene gemeente van bijna 4000 zielen, slechts een eilandje droog is gebleven, waarop behalve de kerk, den molen en twee kostscholen, zich nog een 50tal huizen bevinden.

De ramp is daarbij nog te grooter, omdat door de inundatie van weiland, akkers, veengrond en fabrijken alle werkzaamheden stil moeten staan, en bedenkt men nu nog, dat dagelijks ruim 1200 menschen moeten bedeeld worden, dan zal men gemakkelijk kunnen begrijpen, dat de ramp dagelijks grooter wordt en men dagelijks de hoop blijft koesteren, dat in de harten hunner landgenooten, die tot nog toe zoo zeer hunne milddadigheid hebben getoond, dezelfde menschenliefde blijve wonen. Alles? alles hebben zij verloren, huizen met meubelen, brandstoffen, veevoeder, ongedorscht koren, aardappelen en wat het ergste van alles is, eenige familien zijn door het verdrinken harer geliefde betrekkingen in diepen rouw gedompeld!

Velen heb ik gedurende mijn verblijf aldaar hooren klagen, dat, indien er geen ander middel van afwatering kan uitgedacht worden, dan dat hetwelk er bestaat door de waterlossing aan den *Rooden Haan*, men ten minste nog in geen drie maanden de werkzaamheden op veld en akkers kan hervatten. Maakte men evenwel eene opening in den Slaperdijk, dan konde het water spoediger afloopen en zoude de schade zoowel aan deze als aan gindsche zijde van dien dijk niet zoo onberekenbaar mogen genoemd worden, als zulks thans het geval is.—Veel is er reeds door de regering en partikulieren gedaan, om den nood in Veenendaal te leeningen, maar er zullen meer afdoende maatregelen moeten genomen worden, om het dorp Veenendaal en omstreken van eenen gewissen ondergang te behoedden.

GRONINGEN, 11 April. Uit *Holwerd* wordt ons de plaatsing verzocht van het onderstaande:

Met groot genoegen werd hier het courant-berigt van den 3den dezer gelezen omtrent de plegtstatige viering van den goeden Vrijdag in de Christelijke gemeente van *Niekerk*, c. a., gedurende den geheelen dag, door de waarneming ook van 's Heeren Heilig Avondmaal; vooral, daar ook hier, waar de oudste broeder van den predikant der gemeente van *Niekerk*, den heer P. WIERINGA, Rz., in de bediening des Evangeliums gesteld is, de heer G. R. WIERINGA namelijk, zonder dat daaromtrent tusschen de beide broeders eenige de minste afspraak had plaats gehad, die dag van JEZUS kruisdood, als de *goede* bij uitnemendheid, even feestelijk als de gewoonlijk genoemde dag des Heeren werd waargenomen en te plegtiger gemaakt door de verkondiging diens doods aan 's Heeren tafel en de nabetrachting daarvan in de namiddagure; terwijl des avonds nog eene godsdienstoefening gehouden werd door den Doopsgezinden leeraar alhier, den heer D. PLANTINUS, en het declamatorium, den avond te voren in het departementslokaal alhier gehouden, en dat, talrijk bijgewoond, over de 80 guldens voor de door den watersnood bezochten opleverde, in meer dan een opzigt, eene waardige voorbereiding voor de regte viering van der Christenen Goeden Vrijdag mogt genoemd worden.

— De Amersfoortsche courant deelt eene opgave mede, waaruit de verhouding blijkt van de opbrengst der algemeene collecte, ten behoeve van de noodlijdenden door de waterramp, tot het zielental van elke provincie. Volgens dat blad, bragt Zuid-Holland op 24,90 cents per ziel, Noord-Holland 23,55, Friesland 17,61. Utrecht 16,56, Gelderland 11,93, Groningen 10,09, Overijssel 8.27, Zeeland 8.10, Drenthe 5,54, Limburg 4,17, Noord-Brabant 3,64.

MIDDELBURG, 18 April. Uit het eiland Zuid-Beveland zijn eergisteren weder 46 landverhuizers per stoomboot van Goes naar Rotterdam vertrokken, om van daar de reis naar Noord-Amerika te vervolgen. Aan het veer te Zijpe zoude zich daarbij nog een 30tal uit het eiland Schouwen voegen.

In Zuid-Beveland maakt weder een vijftigtal zich gereed om tegen Mei te vertrekken.

ZIERIKZEE, 16 April. Op gisteren overleed in den ouderdom van 46 jaren de heer *mr. H. A. van Adrichem*, procureur bij de arrondissements-regtbank en wethouder alhier. In 1851 tot lid van den raad en in 1854 door zijne medeleden tot Wethouder gekozen, gaf hij in die betrekkingen vele blijken van belangstelling in het welzijn der gemeente. Als zoodanig maar niet minder als mensch, uitmuntende door vele deugden, is zijn verlies voor deze gemeente, die vooral wat het bestuur betreft in korte jaren zoo vele veranderingen en verliezen ondervond, een slag die alle weldenkenden diep treft.

— Uit officiele opgaven blijkt dat in 1854 uit Nederland als landverhuizers over zee zijn vertrokken 1256 hoofden van huisgezinnen of op zich zelve staande personen, waaronder 90 welgestelden, 746 mingegoeden, 403 behoeftigen en 17 waarvan het vermogen was onbekend. Met de vrouwen en kinderen bedroeg het aantal 3611; de meesten ten getalle van 1004, uit Zeeland; de minsten uit Utrecht, Overijssel, Drenthe en Limburg.

Verschillende Berigten.

Bij het departement van buitenlandsche zaken is, ten behoeve van de noodlijdenden door de jongste overstroomingen in Nederland, ontvangen van W. M. te Petersburg *f* 100 en van E. S. v. G te Madrid, *f* 50, van iemand die door toevallige omstandigheden verhinderd is geweest bij te dragen in de algemeene collecte ten behoeve der noodlijdenden door den jongsten watersnood, onder het postmerk Bergen op Zoom, d.d. 11 April 1855, twee coupons ieder ad *f* 1,23½, te zamen bedragende *f* 2,47.

— Wij vernemen dat het Londensche committe voor de noodlijdenden in Nederland ten gevolge der overstroomingen, volgens de jongste opgaven, 1233 pd. had ontvangen.

Bij het ministerie van binnenlandsche zaken is, ten behoeve van de noodlijdenden door den jongsten watersnood, ontvangen:

1. een honderd zeven en tachtig gulden, zijnde de zuivere opbrengst van een concert door de muziekale vereeniging *Aurora*, den 28 Maart jl. te 's Gravenhage gegeven:

2. twintig gulden van FMB. onder postmerk Rotterdam:

3. een wissel groot drie honderd gulden van den heer *Emilie Georgie*, Zijner Majesteits consul te Stuttgart:

4. een wissel groot achthonderd en vijftig gulden van den heer *William J. M. Lange*, Zr. Ms. consul te New Castle aan de Tijne, door hem en andere aldaar bij wijze van inschrijving bijeengebragt.

5. een wissel groot honderd gulden van de leden der vrijmetselaars-loge *la Perseverance* te Maastricht; benevens door tusschenkomst van de heeren *Jan Kalff & Comp.* te Amsterdam en 's Gravenhage, eene som van honderd vijftig gulden, voor de algemeene noodlijdenden door den watersnood, namens den heer J. A. F. v. P.

Bij het departement van binnenlandsche zaken is ontvangen eene som van *f* 352,95, zijnde na aftrek van advertentie kosten ad *f* 7,05, de opbrengst der door den heer *A. C. Legel* te 's Gravenhage verkochte oesters, ten voordeele der noodlijdenden door de overstrooming; van een jongeling in eene kostschool alwaar de gelegenheid niet is geweest om in de algemeene collecte te geven, een muntbiljet no. 436, groot *f* 10, en van den heer *P. Regout* te Maastricht, in plaats van de vroeger door hem voorwaardelijk aangeboden, onder andere in de Staats-Courant van 30 Maart jl. no. 77, vermelde gift van 100,000 pond Luiksche maatkolen, eene som van *f* 1000.

— De gemeenteraad van Rotterdam heeft met algemeene stemmen een voorstel verworpen om het beursgebouw te overdekken.

— Voor de geldleening van *f* 75,000 ten behoeve van het ophouwen en vertimmeren der Willems-kerk te 's Gravenhage, is nu voor die geheele som ingeschreven.

— Den 13 April zeilde uit de haven van het Nieuwe Diep eene vloot van ruim honderd Enkhuizer en Urker visschers-schuiten naar de Noordzee om schol te vangen.

— Men verneemt, dat de boekerij van den Hoogleeraar *Reinwardt*, te Leyden omstreeks *f* 20,000 heeft opgebragt.

— Op Goeden Vrijdag zijn te Utrecht de boekwinkels van de leden van het collegie aldaar, gesloten geweest, 't geen natuurlijk bij de nietleden, den vromen wensch heeft doen ontstaan dat het gansche jaar, uit goede vrijdagen bestond.

FRANKRIJK.

PARIJS, 6 April. Men heeft in de hofkringen alhier de oogen meer naar de Krim dan naar Weenen gerigt; want in alle officiele en niet-officiele berigten van hoogere officieren bij het belegeringskorps zou een aftogt uit de Krim zonder eenig voorafgegaan schitterend wapenfeit, verontwaardiging onder het leger te weeg brengen. "Wij zouden nog liever eens met de Engelschen vechten, dan de Krim zonder strijd verlaten", zoo schreef dezer dagen een' officier in een vertrouwelijken brief aan een' wapenbroeder hier te Parijs. Nu is het wel niet aan te nemen, dat alle Franschen in de Krim zoo denken, maar de boven aangehaalde zinsneden bewijzen echter genoegzaam, hoe de geest is, die in de armee heerscht.

Overigens wordt gezegd, dat de onbruikbaarheid der Engelsche soldaten voor de werkzaamheden van het beleg, juist niet bijgedragen heeft om hen bij den Franschen soldaat geacht te maken.

— Tot admiraal der Oostzeevloot is benoemd de schout bij nacht *Penaud*, die ook het vorig jaar in de Oostzee is geweest; hij zal 8 linieschepen en een aantal stoomfregatten en kanonneerbooten onder zijne bevelen hebben. Men zegt dat Frankrijk en Engeland elk 40 van die booten moeten leveren.

— Den 3den dezer had er in de kerk der invaliden eene eigenaardige plegtigheid plaats: Een Zouaaf, die voor Sebastopol zijne beide handen en voeten had verloren, en die wegens zijne dapperheid tot onderofficier benoemd en in het hôtel der invaliden opgenomen was, speelde bij deze plegtigheid eene hoofdrol. De ongelukkige en tevens gelukkige invalide huwde namelijk met een jong en vermogend meisje, dat hem vóór zijn vertrek naar Sebastopol hart en hand had beloofd, en aan den thans mismaakten held haar woord hield, dat zij den jeugdigen krijgsman had gegeven, toen hij vol verwachting ten strijde toog. De gouverneur, zijn generale staf en alle overige bewoners van het hotel der invaliden woonden de plegtigheid bij. De Keizer en prins *Jerome* waren door hunne adjudanten vertegenwoordigd. De Keizer liet den jongen held na de sluiting van het huwelijk, in zijn' naam het kruis van het Legioen van Eer op de borst hangen en eene hofdame der Keizerin overhandigde aan de jonge vrouw namens hare hooge gebiedster een rijk geschenk. Alle aanwezigen waren diep getroffen, en men wist niet, wien men de meeste sympathie zou schenken, den armen invalide of de trouwe bruid.

PARIJS, 7 Junij. Men verzekert, dat de Keizer aan de officieren der garde, die thans op weg zijn naar het Oosten, officieel zijn vertrek naar de Krim aangekondigd heeft in de toespraak, welke hij tot hen gerigt heeft, toen zij zich op de Tuillerien bevonden om afscheid van Z. M. te nemen. De Keizer moet gezegd hebben, dat hij in de volgende maand bij hen zoude komen.

RUSLAND-TURKIJE.

Dat er in deze dagen in de Krim gewigtige gebeurtenissen voorvallen, wordt vrij algemeen aangenomen; alle dagbladen zijn het eens op dat punt, maar op dit oogenblik is er niets stelligs van bekend: waarover men zich ook niet behoeft te verwonderen, daar eerst den 3den van deze maand, volgens de depeche van generaal *Canrobert*, de algemeene aanval zou beginnen en er dus bezwaarlijk nog tijding van het na dien tijd voorgevallene ter onzer kennis kon zijn gekomen. Ieder oogenblik evenwel kan die aanval worden tegemoet gezien.

De Fransche *Moniteur* behelst het uitvoerig rapport van den generaal *Canrobert* nopens het belangrijk gevecht op den 23sten Maart bij den toren Malakoff, waarbij, zegt het rapport, de Russen omstreeks 15,000 man in het veld hadden. Drie malen werden de Russen teruggeworpen, maar ook driemalen keerden zij terug en telkens had een hardnekkige strijd plaats, die den Franschen duur kwam te staan, doch welke den vijand nog aanzienlijker verliezen heeft berokkend. Ten laatste wierpen zij zich op de Engelsche paralel, die niet genoegzaam bezet was, en trachtten aldus tot de Franschen door te dringen. Bij dien aanval hebben de Franschen de grootste verliezen geleden. Spoedig werden de Russen echter weder van daar verdreven, en moesten terugtrekken met achterlating van een groot aantal gesneuvelden; 1000 a 1200 man zijn buiten gevecht gesteld. De Franschen, zegt het rapport, verloren minstens 100 dooden en 2 a 300 gekwetsten; de Engelschen 60 gesneuvelden en gekwetsten, waaronder drie officieren gesneuveld en drie gewond zijn; drie andere officieren worden vermist.—De Russen stelden zich een gelijk doel voor als in den slag bij Inkerman.

Aan het slot van zijn verslag geeft de generaal *Canrobert* te kennen, dat hij, in overeenstemming met lord *Raglan* bij de Russische overheden heeft aangedrongen op eene uitwisseling der krijgsgevangenen, doch tot dusver nog niet anders dienaangaande heeft vernomen, dan dat de genoemde overheden instructien zullen vragen van de centrale regering te Petersburg.

Sedert de aanval der geallieerden tegen de linkerzijde van de werken van Sebastopol is gerigt, hebben de Russen, ter dekking van den toren Malakoff, een nieuw bastion opgeworpen en gewapend. Dit bastion voert den naam van Korniloff. Daarna hebben zij nog voor dit bastion eene lunet, genaamd Kamschatka, gebouwd. Herhaalde aanvallen van de belegeraars om deze werken onschadelijk te maken, zijn, zoo als bekend is, mislukt. De belegeraars hebben niettemin hunnen arbeid, ten einde deze aanvallen met meerderen nadruk te kunnen herhalen, ijverig voortgezet, en tegen het hoofd hunner loopgraven aan die zijde is de aanval der Russen in den nacht van den 22sten op den 23sten April gerigt geweest, omtrent welks uitslag tot dus ver van hunne zijde geen omstandig berigt is bekend gemaakt.

De *Times* hangt reeds bij voorbaat een zeer donker tafereel op van al de rampen, welke de troepen in de Krim in den aanstaanden zomer wachten. De koorts, de dorst, de vermoeijenissen, al de gevolgen van het heete jaargetijde in dat vochtige kamp, te midden der overblijfselen van geheel of ten halve begravenen, zullen de gelederen op nieuw dunnen, en het meeste wat men zal kunnen doen, zal zijn de stellingen en het cijfer der troepen, door gedurige aanvulling, onveranderd te behouden. De steller van het artikel vraagt welke meerdere kans dan vroeger er bestaat om Sebastopol voor de hondsdagen te bemagtigen, ten zij men geheel van plan veranderen mogt. Hij wil dus, dat men zich, met alle inspanning van krachten, nog deze maand April tot bereiking van dat groote doel ten nutte zal maken. Gebeurt dit niet, dan bestaat eene reden te meer om te vragen waarom men het beleid des oorlogs in de handen laat in welke het thans berust. De natie kan toch niet willen, dat jaarlijks 20 millioen £ en 20,000 soldaten opgeofferd worden alleen om het genoegen te hebben van eene stelling in de Krim in te houden. Zij wil geen tweede beleg van Troje, hetwelk naar de tegenwoordige berekening, 200 millioen £ en 200,000 menschen kosten zou. Zij wil dat er gehandeld worde.

Uit Konstantinopel wordt van den 31sten Maart gemeld, dat de Egyptische troepen naar Eupatoria waren vertrokken.

Verder berigt men van daar, dat de Franschen met de Ottomanische regering eene overeenkomst hebben gesloten, om binnen twee jaren eene kazerne voor 20,000 man te bouwen, en mitsdien hun voor den tijd van zeven jaren een tot de universiteit behoorend gebouw is afgestaan.

De onzijdige koopvaardijschepen, ten getale van 50, die de Russen in den Donau, tusschen de monding der Sulina en Stein, terughielden, zijn eindelijk vrij gelaten en kunnen nu hunne reis tot Galatz vervolgen. Uit Giurgewo schrijft men deswege: "Van de zeilschepen, die de Russen tusschen Isaktscha en Toultscha terughielden, zijn op den 1sten April 20 te Galatz aangekomen. Er zijn er nog 200 op weg van Toultscha naar Galatz."

(Volgens brief van kapt. *T. K. Feber*, voerende het schip *Johanna Wilhelmina*, in dato Galatz den 19den Maart, was hij, na den 11den dito van Konstantinopel vertrokken te zijn, den 15den op den Donau bij fort Fult door de Russen aangehouden en belet verder op te zeilen; hij had zich daarop in persoon naar Galatz begeven, en op aanraden van den Nederlandschen consul vracht aangenomen, daar die hem verzekerd had, dat de schepen binnen een paar dagen zouden kunnen opzeilen.)

MARKTPRIJZEN.

SHEBOYGAN, Wis, den 14den Mei 1855.

MEEL,	Tarwe, ₿ zak.	$3,75 @ 4,00
	Rogge, „ „	2,75 @ 3,00
	Boekweit, per 100 lbs.	– 3,50
Winter Tarwe, ₿ bushel,		1,38 @ 1,45
Club Tarwe, „ „		1,25 @ 1,35
Zomer Tarwe, „ „		1,20 @ 1,30
Rogge, „ „		75 @ 0,80
Garst, „ „		00 @ 0,00
Haver, „ „		50 @ 0,56
Ind. Koren, „ „		— @ —
Witte Boonen, „ „		85 @ 1,00
Erwten, „ „		75 @ 0,80
Aardappelen, „ „		60 @ 0,70
Vleesch, ₿ 100 lbs.		— @ —
Spek, „ „ „		— @ —
Boter, ₿ lb.		14 @ 16 c
Reuzel, „ „		12 @ — c
Kaas „ „		15 @ — c
Eijeren, ₿ dozijn		12 @ — c
Droogo Appels, ₿ bushel		2,00 @ —
Groene Appels, ₿ barrel		— @ —
Spek (mess) ₿ barrel		— @ —
Zout, ₿ barrel		– 2,25
Wit Visch, ₿ barrel,		– 7,00
Whiskey, per gallon		– 0,40
Timmerhout, per M.		9 @ 17
Shingles, ₿ M.		1,25 @ 1,50
Hout, per cord,		1,50 @ 2,00
Hooi, ₿ ton		12 @ 16,00

Mengelwerk.

De Oceaan en zijne diepten.

De wateren van den oceaan bedekken ongeveer drie vierde [of meer naauwkeurig vijf zevende] gedeelte van de oppervlakte des aardbols; en van de acht en dertig millioen mijlen droog land, behooren acht en twintig tot het noordelijk half rond. De grootste diepte van den oceaan is onderscheidelijk bepaald, maar kan tegenwoordig op vier mijlen worden gesteld; de vele peilingen, die nu bewerkstelligd worden, zullen ons spoedig in staat stellen, meer bepaald over dit punt te spreken. Er is reeds genoeg gedaan om te bewijzen, dat de diepte zeer ongelijk is; dat gelijk de oppervlakte der aarde, de bodem van den oceaan zich hier tot bergen verheft en daar tot diepe valeijen nederdaalt. Tot 1818 was de grootste peiling die van kapitein Ross in den zuidelijken Atlantischen oceaan, en gaf 27,600 voet; of een weinig meer dan vijf mijlen, zonder grond te krijgen.—Maar later peilde Walsch, luitenant van de schooner der Ver. Staten Tancy, op een noordelijker punt van den Atlantischen oceaan, zonder grond te krijgen, ter diepte van 34,200 voeten, of ongeveer zes en eene halve mijl.

Binnen korten tijd deelde kapitein Denham aan de Royal Society mede, dat hij den bodem van den oceaan bereikt had, op eenen togt van Rio Janeiro naar de kaap de Goede Hoop, op de verbazende diepte van 7,606 vadems, of acht en drie vierde mijl, eene diepte zoo groot, dat het dieplood ongeveer negen en een half uur bezigde om van den haspel te loopen. Uit deze uitkomsten blijkt het dat de diepten des oceaans de hoogten der bergen overtreft, daar de hoogste toppen van het Himelaya gebergte weinig meer dan 28,000 voet of vijf eene halve mijl hoog zijn. Niettegenstaande deze ontzaggelijke diepten zijn er groote plaatsen in den oceaan, die bij vergelijking ondiep zijn; en in de onmiddelijke nabijheid van streken waar het dieplood geenen grond kon vinden, waren plekken van geene buitengewone diepten. Deze daadzaken duiden aan, dat de bedding der zee even gelijk de oppervlakte der aarde ongelijk is. Men meent dat de golf van Mexico hierin geene mijl verschilt; en de Groenlandsche zeeën zijn van zulk eene matige diepte, dat de walvischen, als zij gehar-poeneerd zijn, dikwijls tot op den bodem schieten, hetgeen wordt aangetoond door hun voorkomen als zij weder tot de oppervlakte verrijzen. Ook meent men, dat de walvisschen een gedeelte van hun voedsel op den bodem der zee zoeken.

Professor Olmstead.

De millionairs van New York.

De *Charlestown Courier* bevat de volgende belangrijke opgaven hieromtrent:

Wm. B. Astor is onze rijkste man; hij erfde zijnen rijkdom. Stephen Whitney heeft vijf millioen; hij verwierf zijn vermogen door speculeren in katoen, rijst en landerijen. W. H. Aspinwall heeft vier millioen; hij stamde van eene gegoede familie af en vermeerderde zijne schatten door scheepvaart. James Lenox heeft drie millioen, die hij erfde. Peter Harmony, onlangs gestorven, liet twee millioen na; hij kwam als scheepsjongen hier en verrijkte zich door handel. De Lorillards bezitten twee millioen; zij kwamen arm van Frankrijk en wonnen hun geld met rook- en snuiftabak. Anson G. Phelps liet twee millioen na; hij was een blikslager en werd rijk door ijzer- en koperhandel. Alexander D. Stewart twee millioen; hij begon zonder middelen eene zaak in eenen kleinen winkel en bezit nu het grootste handels-paleis van den Broadway. Van hen, die op een en een half millioen worden aangeslagen, begon George Law als boerenarbeider; Cornelius van der Bilt als bootsman; John Lafarge als hofmeester bij Joseph Bonaparte. Van die op een millioen geschat worden begon James Chasterman als kleermaker; Pet. Cooper als lijmkoker.—George Vancroft, Henry Jamest, Prof. Anthon, Thos. Mc Elzath en Dr. Francis worden ieder op honderd duizend dollars geschat; Edwin Forest, de tooneelspeler op een vierde millioen en desgelijks Sidney Morse uitgever van de N. Y. *Observer*. Wm. Niblo heeft vier maal honderd duizend dollars; Dr. Mott heeft twee maal honderd duizend; Barnum acht maal honderd duizend; Bennett honderd vijftig duizend dollars. Mevrouw Okill verwierf haar vermogen van een vierde millioen door schoolhouden.

De invloed van vrouwen.—Als wij den staatkundigen en zedelijken toestand van eenen Staat wenschen te weten, dan moeten wij vragen welk eenen rang daarin de vrouwen bekleeden. Haar invloed omvat het geheel des levens. Eene huisvrouw, eene moeder—twee tooverkrachtige woorden—bevattende de lieffelijkste bronnen van des mans geluk. Aan haar is het bestuur van schoonheid, van liefde, van zede. Altijd het bestuur! Een man pleegt raad met zijne vrouw; hij gehoorzaamt zijne moeder; hij gehoorzaamt haar nog lang nadat zij heeft opgehouden te leven, en de denkbeelden, die hij van haar heeft verkregen worden grondbeginselen zelfs sterker dan zijne hartstogten.

Aime Martin.

Een hedendaagsch aschepoestertje.—De *Salut Public* van Lyons bevat het volgende vreemde verhaal, voor welks waarheid het instaat:

Ongeveer drie maanden geleden raapte de heer van Rhet—een voornaam grondeigenaar in de nabijheid dezer stad, als hij uit den schouwburg kwam, na de voorstelling van de *Ster van het noorden*, eenen witten satijnen schoen op. Dien beschouwende bevond hij dat dezelve voor een uitstekend klein en net voetje gemaakt moest zijn. Hij nam den schoen mede naar huis, en hoe meer hij er naar keek hoe meer hij hem bewonderde. Zoo kwam hij dan tot het besluit, dat de eigenares er van, die zulk eenen kleinen voet had, naar alle waarschijnlijkheid zeer schoon moest zijn. Na acht dagen met zoeken te hebben doorgebragt, vond hij een voerman, die zich herinnerde eene jonge vrouw te hebben gereden, die eenen schoen in de straat Tomassin had verloren. De heer de Rhet vond ten laatste eene jonge werkster, die blozend beleed, dat de schoen de hare was.—Zoo als hij van te voren gedacht had, hij bevond dat zij opmerkelijk schoon was, en vernam bij onderzoek dat haar karakter zeer goed was.—Eenige dagen geleden werden zij gehuwd.

☞ In Constantinopel verschijnen twee Turksche weekbladen; het eene heet: *Takoini Wakai* (officiële tafel der gebeurtenissen) en het andere: *Ieredei Havadis* (nieuwstafel). Buitendien verschijnen in Turkijen 4 Fransche, 4 Italiaansche, 1 Grieksch, 1 Armenisch en 1 Bulgaarsch blad, in het geheel 33 couranten. De eerste dagbladschrijver in Turkijen was Alexandor Blacque, een Franschman, die in 1825 te Smyrna de "Spectateur de l'orient" aanving. Het was het eerste geregelde weekblad in Turkijen en verdedigde de Turksche belangen tegen de Grieksche bladen en die der Griekenvrienden. Blacque was van de Grieken zeer gevreesd en werd in 1836, op eene reis naar Louis Philippe, welke hij voor Sultan Mahmud deed, vergeven, waarschijnlijk door de Grieken of Russen. Voor Blacque's onderneming bestonden tweemaal en wel in de jaren 1711 & 1795 dagbladen in Turkijen, die door den Franschen gezant aldaar werden uitgegeven, maar niet lang bestonden.

Een staaltje van Duitsche verdraagzaamheid.

In het kantoor van den Mayor verscheen eenige dagen geleden een Duitscher, genaamd Feldmann uit Anderson county, Zuid Carolina, en verzocht om van eenen policie-dienaar begeleid te worden, daar hij zijne vrouw wilde halen, die reeds sedert een jaar met zekeren Ebers in New York leefde en niet alleen durfde gaan. Ten verstande van dat wat komt, willen wij het volgende laten voor afgaan. Feldmann diende onder de Pruissen in den Schleswijk-Holsteinschen oorlog. Ebers is een Zweed, snijder van beroep en diende in denzelfden oorlog onder de Deenen. Hij werd van de Pruissen gevangen genomen, bij welke gelegenheid Feldmann hem leerde kennen. Beiden reisden later naar Amerika, of te zamen of alleen weten wij niet, en het doet ook niets ter zake. Ebers bleef in New York; Feldmann ging naar Zuid-Carolina. De laatste had eene vrouw en een klein kind achter gelaten en was zoo gelukkig, van spoedig zoo veel te verdienen, dat hij het noodige geld voor de reis naar Amerika overzenden kon. De vrouw kwam met haar kind te New York aan en schreef haren man haar af te komen halen. Deze kon door drukke bezigheden niet komen en verzocht haar tot hem te komen. Hierover ontstond eene briefwisseling, die weldra niet in de teederste uitdrukkingen gevoerd werd. Om kort te gaan, de vrouw ging niet naar het zonnige zuiden, maar gaf de voorkeur aan het noorden en eenen Noorman, namelijk onzen Zweed Ebers, met wien zij kennis maakte en tot nu toe te zamen huisde. Een policiedienaar ging, op het verzoek van den verlaugen brandenden echtgenoot, met hem naar de woning van Ebers. Maar in plaats van, gelijk hij dacht, met een persijzer te worden ontvangen, werd hij vriendelijk behandeld, en eer er een kwartier om was, zaten alle drie in de beste verstandhouding rondom de dampende koffijkan. Feldmann verklaarde in de tegenwoordigheid van de hooge policie Ebers voor een man van eer, omdat hij zijne vrouw zoo goed behandeld had. Toen onze policie-dienaar het gelukkige klaverblad verliet, was men het reeds eens geworden, dat Feldmann zijne vrouw, zijn kind en zijnen huwelijks-collega mede naar het zuiden zoude nemen, waar zij zullen kunnen zingen:

Wij zitten zoo vrolijk te zamen,
En hebben elkander zoo lief.

Brandende Rivier.

Wij hebben nog geen berigt in druk gezien van het volgende vreemde geval, ofschoon elke stoombootsgast die met de vaart op de Green River, Kenty., bekend is, de waarheid er van kan bevestigen. Juist boven hare dammen, als men zekere plaats der rivier bereikt, en deze laag is, sluiten de stoombooten voor verscheidene mijlen de deuren harer fornuizen en gedoogen niet, dat er lichten ontstoken worden, uit vrees voor hetgeen het dekvolk noemt *"de rivier in brand steken!"* Dikwijls hebben booten, die licht op hadden of de fornuisdeuren open hielden, zich in blaauwe vlammen gehuld gezien, tot grooten schrik der passagiers en bij verscheidene gelegenheden met veroorzaking van brand. In eenige gevallen konden de passagiers alleen, door de ijverige inspanningen der officieren worden teruggehouden van in hunnen schrik over boord te springen.

De oorzaak van dit zonderling verschijnsel is eenvoudig deze: de bodem der rivier wordt ter diepte van eenige duimen, waarschijnlijk verscheidene voeten dik met bladeren en vuilnis van de bosschen bedekt. Booten loopen met laag water door deze plantenstof, terwijl de raderen dezelve geheel door een roeren. Eene ontbrandbare gas wordt hier door ontwikkeld, welke, in aanraking met eene vlam komende, op eens vuur vat, en met eenen blaauwen gloed brandt. Als dit geschiedt laat men de boot stil liggen en de vlam houdt op. Wanneer dezelve is uit gebluscht gaat de boot weder voort, de bovenvermelde voorzorg nemende. Zoo men dezelve maar niet te lang laat volhouden, is deze brandende gas niet in staat om hare vlammen aan het hout mede te deelen—maar het is geheel voldoende om hen, die met de oorzaak van dit verschijnsel niet bekend zijn, hevig te doen verschrikken.

Kluchtige ontmoeting.—De *Wanderer* van Weenen, verhaalt de volgende anecdote:

Een Joodsch bankier van Frankfort, onlangs met den spoortrein naar Weenen rijzende, raakte in gesprek met eenen heer van zeer aangename manieren, die met hem in denzelfden wagen zat, en de bankier was zoo met zijne nieuwe kennis ingenomen, dat hij aanbood hem eenen brief van aanbeveling te geven aan zijne dochter, die daar zeer goed gehuwd was, en hem mogelijk van dienst kon zijn. De heer bedankte hem en zeide met eenen glimlach: "ik heb ook eene mijner dochters te Weenen gehuwd, en zij heeft een zeer dragelijk huwelijk gedaan." "Eilieve, mag ik zoo vrij zijn," zeide de bankier, "naar den naam van haren echtgenoot te vragen?" "Het is de keizer van Oostenrijk," was het antwoord; want die heer was prins *Maximiliaan* van Beijeren.

Opgave van ongelukken in Engelsche fabrieken—Bij de twee duizend ongelukken (zijnde dit door een gerekend zoo wat het gewone getal) worden door de Engelsche fabriek-inspecteurs opgegeven, gedurende een half jaar in de fabrieken te hebben plaats gehad. Van dit getal waren alle, tot op een honderd na, niet alleen voor te komen geweest, maar zulke als molenaars bij de wet verpligt zijn voor te komen. De wet gelast deze heeren eene schutting of een hek om hunne machines te hebben; maar in een ongelukkig groot getal gevallen verzet men zich tegen dit gebod. Ten gevolge van dit verzet zijn, in de zes maanden, een en twintig personen in het machine gerukt, en op alle mogelijke wijze van folteren gedood, van het breken op het rad (rad-braken) af, tot van lid tot lid verscheurd te worden toe. Van honderd en vijftig arbeiders is in dezelfde zes maanden een gedeelte afgescheurd van de regterhand, waarmede zij hun brood verdienen, en honderd en twintig verloren een gedeelte van de linkerhand. Acht en twintig hebben er armen of beenen bij ingeschoten; van twee honderd en vijftig zijn de beenderen in het ligchaam gekraakt en verbrijzeld; meer dan honderd hebben iets gebroken of andere ernstige verwondingen aan het hoofd of gezigt geleden; en een duizend, twee honderd twee en zeventig smartelijk ofschoon niet gevaarlijk geschaafd, gesneden, gekneusd of op eenige andere wijze bezeerd.

☞ Er werd onlangs te Schenectady een man gearresteerd, omdat hij bekken tegen het spoorweg-depot had getrokken. De kwestie is nu, welk kwaad dit aan het gebouw gedaan heeft?

☞ "Meester, hoe duur is je vleesch?" "Veertien centen het pond." "Wat! veertien centen! Heb je geen hart?" "Neen, dat ik heb ik juist verkocht." "Ik zou ook niet weten, hoe je een hart zoudt kunnen hebben en veertien centen voor een pond vleesch vragen."

De New York *Sunday Atlas* zegt: "Als gij gerust wilt slapen, lees dan eenige van de Philadelphische weekbladen;" waarbij de Philadelphia *Post* voegt: "als gij gerust naar den duivel wilt gaan, lees dan eenige van de New Yorksche Zondagsbladen."

☞ Dobbs zegt dat hij in Augustus van de cholera zou gestorven zijn; maar hij had een geluk: *Zijn doctor ging uit.*

1855. Maandelijksche Almanak. 1855.

Mei	Zons- Opg. U. M.	Ond. U. M.	Mei	Zons- Opg. U. M.	Ond. U. M.
1 Dingsdag	5 40	6 28	17 Donderd.	5 13	6 46
2 Woensdag	5 38	6 29	18 Vrijdag.	5 12	6 47
3 Donderd.	5 36	6 30	19 Zaturdag	5 10	6 48
4 Vrijdag.	5 35	6 31	20 Zondag.	5 9	6 49
5 Zaturdag	5 33	6 32	21 Maandag	5 7	6 50
6 Zondag	5 31	6 33	22 Dingsdag	5 6	6 51
7 Maandag	5 30	6 34	23 Woensd.	5 4	6 52
8 Dingsdag	5 28	6 36	24 Donderd.	5 3	6 53
9 Woensdag	5 26	6 37	25 Vrijdag	5 1	6 55
10 Donderd.	5 25	6 38	26 Zaturd.	5 0	6 56
11 Vrijdag.	5 23	6 39	27 Zondag	4 58	6 57
12 Zaturdag	5 21	6 40	28 Maandag	4 57	6 58
13 Zondag	5 20	6 41	29 Dingsdag	4 56	7 0
14 Maandag	5 18	6 42	30 Woensd.	4 55	7 1
15 Dingsdag	5 16	6 43	31 Donder.	4 54	7 2
16 Woensdag	5 15	6 45			

1 Volle maan ten 1 ure 55 min. 's avonds.
8 Laatste kwartier ten 8 ure 54 min. 's avonds.
15 Nieuwe maan ten 9 ure 51 min. 's avonds.
23 Eerste kwartier ten 6 ure 54 min. 's avonds.
31 Volle maan ten 9 ure 40 min. 's morgens.

Agenten voor den Nieuwsbode.

De volgende heeren zijn zoo vriendelijk het agentschap op zich te nemen, inteekenings-gelden voor dit blad te ontvangen en met de namen op te zenden.

De Heer A. Stokdijk, Amsterdam, Wisconsin.
" A. J. Hillebrands, Oostburg, dito.
" G. P. Feltzer, Sheboygan Falls.
" H. de Jonge, Milwaukie, Wisconsin.
" A. Smits, Green Bay, Wis.
" J. Verstegen, Little Chute, Wis.
" J. Landaal, Alto, Fond du Lac County.
" H. van der Kolk, Chicago.
" S. Osinga, Blue Island, Illinois.
" A. de Vos, Az. Rochester, N. Y.
" J. Bruynooge, Pultneyville, N. Y.
" N. W. A. v. C. Smallenburg, Buffalo.
" J. Anijs, Paterson, ens. New Jersey.
" H. Ochsner, Cleveland, Ohio.
" W. Bijl, Cincinnati.
" H. H. van Dijck, dito.
" J. van de Luijster, Holland, Mich.
" J. van den Hoek, Zeeland, Mich.
" E. J. Hoedemaker, Kalamazoo, dito.
" L. Dooge, Grand Rapids, dito.
" N. Vijn, Grand Haven, dito.
" H. Ho-pers, Pella, Iowa.
" H. C. Huyskamp, St. Louis.
" J. Stulen, Philadelphia, Pa.

☞ De abonnements-prijs op den Nieuwsbode is slechts TWEE DOLLARS per jaar, of omtrent 4 cents per week. Zij die wenschen in te teekenen, hebben zich slechts bij de agenten aan te melden en het geld (in goede bankbiljetten) in eenen brief te zenden, die *franco* moet gezonden worden aan

J. QUINTUS, Sheboygan, Wis.